

Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof

Aangenomen door de Verenigde Naties Diplomatieke Conferentie van Gevolmachtigden over de oprichting van een Internationaal Strafhof op 17 juli 1998
Inwerkingtreding: 1 juli 2002, overeenkomstig artikel 126

Preambule

De staten die partij zijn bij dit statuut,

Zich ervan bewust dat alle volkeren verenigd zijn door gemeenschappelijke banden, hun culturen samengevoegd tot een gedeeld erfgoed, en bezorgd dat dit delicate mozaïek op elk moment kan worden verbrijzeld,

Indachtig dat miljoenen kinderen, vrouwen en mannen in deze eeuw het slachtoffer zijn geworden van onvoorstelbare gruweldaden die het geweten van de mensheid diep schokken,

Erkennend dat dergelijke ernstige misdaden de vrede, veiligheid en het welzijn van de wereld bedreigen,

Bevestigend dat de ernstigste misdrijven die de internationale gemeenschap als geheel aangaan, niet ongestraft mogen blijven en dat de daadwerkelijke vervolging ervan moet worden verzekerd door maatregelen op nationaal niveau te nemen en de internationale samenwerking te versterken,

Vastbesloten een einde te maken aan de straffeloosheid van de daders van deze misdaden en aldus bij te dragen tot de preventie van dergelijke misdaden,

Eraan herinnerend dat het de plicht is van elke staat om zijn strafrechtelijke bevoegdheid uit te oefenen over degenen die verantwoordelijk zijn voor internationale misdrijven,

De doeleinden en beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties herbevestigen, en met name dat alle staten zich onthouden van de dreiging met of het gebruik van geweld tegen de territoriale integriteit of politieke onafhankelijkheid van een staat, of op enige andere manier die niet strookt met de doeleinden van de Verenigde Naties,

In dit verband beklemtonend dat niets in dit statuut mag worden opgevat als een machtiging voor een staat die partij is om in te grijpen in een gewapend conflict of in de binnenlandse aangelegenheden van een staat,

Vastbesloten om met het oog op de huidige en toekomstige generaties een onafhankelijk permanent internationaal strafhof op te richten in relatie tot het systeem van de Verenigde Naties, dat bevoegd is voor de ernstigste misdrijven die de internationale gemeenschap als geheel aangaan,

Benadrukkend dat het bij dit statuut ingestelde Internationaal Strafhof een aanvulling vormt op de nationale strafrechtsgebieden,

Vastbesloten om blijvende eerbiediging en handhaving van de internationale gerechtigheid te garanderen,

Zijn het volgende overeengekomen:

Deel 1 - Instelling van het Hof

Artikel 1

De rechtbank

Hierbij wordt een Internationaal Strafhof ("het Hof") opgericht. Het is een permanente instelling en heeft de bevoegdheid om haar rechtsmacht over personen uit te oefenen voor de ernstigste misdrijven van internationaal belang, als bedoeld in dit statuut, en vormt een aanvulling op de nationale strafrechtelijke jurisdicties. De bevoegdheid en werking van het Hof worden geregeld door de bepalingen van dit statuut.

Artikel 2

Relatie van het Hof met de Verenigde Naties

Het Hof wordt in contact gebracht met de Verenigde Naties door middel van een overeenkomst die door de Vergadering van Staten die Partij zijn bij dit Statuut moet worden goedgekeurd en vervolgens namens hem wordt gesloten door de President van het Hof.

Artikel 3

Zetel van het Hof

1. De zetel van het Hof wordt gevestigd te Den Haag, Nederland ("de gaststaat").

2. Het Hof sluit met het gastland een zetelovereenkomst, die moet worden goedgekeurd door de Vergadering van staten die partij zijn en die namens hem wordt gesloten door de president van het Hof.

3. Het Hof kan, wanneer het dit wenselijk acht, elders zitting nemen, zoals bepaald in dit statuut.

Artikel 4

Juridische status en bevoegdheden van het Hof

1. Het Hof bezit internationale rechtspersoonlijkheid. Het heeft ook de rechtsbevoegdheid die nodig kan zijn voor de uitoefening van zijn functies en de vervulling van zijn doelen.

2. Het Hof kan zijn functies en bevoegdheden, zoals bepaald in dit statuut, uitoefenen op het grondgebied van een staat die partij is en, bij bijzondere overeenkomst, op het grondgebied van een andere staat.

Deel 2 - Bevoegdheid, ontvankelijkheid en toepasselijk recht

Artikel 5

Misdaden die onder de bevoegdheid van het Hof vallen

1. De bevoegdheid van het Hof is beperkt tot de ernstigste misdrijven die de internationale gemeenschap als geheel aangaan. Het Hof is overeenkomstig dit statuut bevoegd voor de volgende misdrijven:

(a) de misdaad van genocide;

(b) misdaden tegen de menselijkheid;

(c) oorlogsmisdaden;

(d) De misdaad van agressie.

2. Het Hof oefent de bevoegdheid over het misdrijf agressie uit zodra een bepaling is aangenomen overeenkomstig de artikelen 121 en 123 die het misdrijf omschrijven en de voorwaarden bepalen waaronder het Hof ten aanzien van dit misdrijf bevoegd is. Een dergelijke bepaling moet in overeenstemming zijn met de relevante bepalingen van het Handvest van de Verenigde Naties.

Artikel 6

Genocide

Voor de toepassing van dit statuut betekent "genocide" een van de volgende handelingen die zijn gepleegd met de bedoeling een nationale, etnische, raciale of religieuze groep als zodanig geheel of gedeeltelijk te vernietigen:

(a) leden van de groep vermoorden;

(b) de leden van de groep ernstig lichamelijk of geestelijk letsel toebrengt;

(c) het opzettelijk toebrengen van de levensomstandigheden van de groep die berekend zijn om de fysieke vernietiging ervan geheel of gedeeltelijk tot stand te brengen;

(d) het opleggen van maatregelen om geboorten binnen de groep te voorkomen;

(e) Met geweld kinderen van de groep overzetten naar een andere groep.

Artikel 7

Humanitaire misdaden

1. Voor de toepassing van dit statuut betekent "misdaad tegen de menselijkheid" een van de volgende handelingen wanneer deze wordt gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of systematische aanval tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval:

(een moord;

(b) Uitroeiing;

(c) slavernij;

(d) uitzetting of gedwongen overdracht van bevolking;

(e) opsluiting of andere ernstige ontneming van fysieke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van het internationaal recht;

(f) foltering;

(g) Verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie of enige andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst;

(h) Vervolging tegen een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale, nationale, etnische, culturele, religieuze, geslacht zoals gedefinieerd in paragraaf 3, of andere gronden die universeel worden erkend als ontoelaatbaar onder internationaal recht, in verband met enige handeling waarnaar wordt verwezen in dit lid of elke misdaad binnen de rechtsmacht van het Hof;

(i) gedwongen verdwijning van personen;

(j) de misdaad van apartheid;

(k) Andere onmenselijke handelingen van een soortgelijk karakter die opzettelijk veel leed of ernstig lichamelijk letsel of geestelijke of lichamelijke gezondheid veroorzaken.

2. Voor de toepassing van lid 1:

a) "aanval gericht tegen een burgerbevolking": een gedragslijn waarbij meerdere in lid 1 bedoelde handelingen worden gepleegd tegen een burgerbevolking, overeenkomstig of ter bevordering van een staats- of organisatiebeleid om een dergelijke aanval te plegen;

(b) "uitroeiing" omvat het opzettelijk toebrengen van levensomstandigheden, onder meer de ontzegging van toegang tot voedsel en medicijnen, berekend om de vernietiging van een deel van een bevolking te bewerkstelligen;

(c) "slavernij": de uitoefening van een of alle bevoegdheden die aan het eigendomsrecht op een persoon zijn verbonden, en omvat de uitoefening van die bevoegdheid in de loop van de mensenhandel, met name vrouwen en kinderen;

d) "uitzetting of gedwongen overbrenging van de bevolking": gedwongen verplaatsing van de betrokken personen door verwijdering of andere dwanghandelingen uit het gebied waar zij rechtmatig aanwezig zijn, zonder op grond van internationaal recht toegestane gronden;

e) "foltering": het opzettelijk toebrengen van ernstige pijn of lichamelijk of geestelijk lijden bij een persoon in hechtenis of onder toezicht van de beschuldigde; behalve dat foltering geen pijn of lijden omvat die uitsluitend voortvloeit uit, inherent is aan of samenhangt met wettige sancties;

(f) "gedwongen zwangerschap": de onwettige opsluiting van een vrouw die met geweld zwanger is gemaakt, met de bedoeling de etnische samenstelling van een bevolking te beïnvloeden of andere ernstige schendingen van het internationaal recht uit te voeren. Deze definitie mag op geen enkele manier worden geïnterpreteerd als van invloed op de nationale wetten met betrekking tot zwangerschap;

(g) "Vervolging": het opzettelijk en ernstig ontnemen van grondrechten die in strijd zijn met het internationaal recht vanwege de identiteit van de groep of collectiviteit;

(h) "De misdaad van apartheid": inhumane daden van een soortgelijk karakter als die waarnaar in lid 1 wordt verwezen, gepleegd in de context van een geïnstitutionaliseerd regime van systematische onderdrukking en overheersing door één raciale groep boven elke andere raciale groep of groepen en gepleegd met de bedoeling dat regime te handhaven;

i) "gedwongen verdwijning van personen": de arrestatie, detentie of ontvoering van personen door of met toestemming, steun of instemming van een staat of een politieke organisatie, gevolgd door een weigering om die vrijheidsbeneming te erkennen of te geven informatie over het lot of de verblijfplaats van die personen, met de bedoeling hen voor langere tijd uit de bescherming van de wet te halen.

3. Voor de toepassing van dit statuut wordt ervan uitgegaan dat de term "geslacht" verwijst naar de twee geslachten, mannelijk en vrouwelijk, in de context van de samenleving. De term "geslacht" duidt niet op een andere betekenis dan hierboven.

Artikel 8

Oorlogsmisdaden

1. Het Hof is bevoegd met betrekking tot oorlogsmisdaden, met name wanneer het wordt gepleegd als onderdeel van een plan of beleid of als onderdeel van een grootschalige opdracht voor dergelijke misdaden.

2. In de zin van dit statuut betekent "oorlogsmisdaden":

(a) Ernstige schendingen van de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, namelijk een van de volgende handelingen tegen personen of eigendommen die worden beschermd overeenkomstig de bepalingen van het desbetreffende Verdrag van Genève:

(i) opzettelijk doden;

(ii) foltering of onmenselijke behandeling, inclusief biologische experimenten;

(iii) het opzettelijk veroorzaken van ernstig lijden of ernstig letsel aan lichaam of gezondheid;

(iv) uitgebreide vernietiging en toe-eigening van eigendommen, niet gerechtvaardigd door militaire noodzaak en onrechtmatig en moedwillig uitgevoerd;

(v) het dwingen van een krijgsgevangene of een andere beschermde persoon om te dienen in de strijdkrachten van een vijandige mogendheid;

(vi) het opzettelijk ontnemen van een krijgsgevangene of andere beschermde persoon van de rechten op een eerlijk en regelmatig proces;

(vii) Onwettige deportatie of overdracht of onwettige opsluiting;

(viii) gijzeling.

(b) Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die van toepassing zijn op internationale gewapende conflicten, binnen het vastgestelde kader van internationaal recht, namelijk een van de volgende handelingen:

(i) opzettelijk aanvallen richten op de burgerbevolking als zodanig of op individuele burgers die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden;

(ii) opzettelijk aanvallen op civiele objecten richten, dat wil zeggen objecten die geen militaire doelen zijn;

(iii) opzettelijk aanvallen richten op personeel, installaties, materiaal, eenheden of voertuigen die betrokken zijn bij een humanitaire bijstands- of vredeshandhavingsmissie in overeenstemming met het Handvest van de Verenigde Naties, zolang zij recht hebben op de bescherming die wordt verleend aan burgers of burgerobjecten onder het internationaal recht inzake gewapende conflicten;

(iv) het opzettelijk lanceren van een aanval in de wetenschap dat een dergelijke aanval incidenteel het leven of de verwonding van burgers zal veroorzaken of schade zal toebrengen aan civiele voorwerpen of wijdverbreide, langdurige en ernstige schade aan de natuurlijke omgeving die duidelijk buitensporig zou zijn in verhouding tot de verwacht concreet en direct algemeen militair voordeel;

(v) het aanvallen of bombarderen, met welke middelen dan ook, van steden, dorpen, woningen of gebouwen die niet worden verdedigd en die geen militaire doelen zijn;

(vi) het doden of verwonden van een strijder die, nadat hij zijn armen heeft neergelegd of geen verdedigingsmiddelen meer heeft, zich naar eigen goeddunken heeft overgegeven;

(vii) oneigenlijk gebruik maken van een wapenstilstandsvlag, van de vlag of van het militaire insigne en uniform van de vijand of van de Verenigde Naties, evenals van de kenmerkende emblemen van de Geneefse verdragen, resulterend in de dood of ernstig persoonlijk letsel ;

(viii) de overdracht, direct of indirect, door de bezettende macht van delen van haar eigen burgerbevolking naar het grondgebied dat zij bezet, of de deportatie of overdracht van de gehele of delen van de bevolking van het bezette gebied binnen of buiten dit grondgebied;

(ix) opzettelijk aanvallen richten op gebouwen die zijn gewijd aan religie, onderwijs, kunst, wetenschap of liefdadigheidsdoeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden opgehaald, op voorwaarde dat het geen militaire doelen zijn;

(x) Personen die in de macht van een tegenpartij zijn onderwerpen aan fysieke verminking of aan medische of wetenschappelijke experimenten van welke aard dan ook die niet gerechtvaardigd zijn door de medische, tandheelkundige of ziekenhuisbehandeling van de betrokken persoon, noch worden uitgevoerd in zijn of haar belang en die de dood veroorzaken of de gezondheid van een dergelijke persoon of personen ernstig in gevaar brengen;

(xi) Verraderlijke personen doden of verwonden die tot de vijandige natie of het leger behoren;

(xii) Verklaart dat geen kwartier zal worden gegeven;

(xiii) het vernietigen of in beslag nemen van de eigendommen van de vijand, tenzij een dergelijke vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is door de noodzaak van oorlog;

(xiv) Verklaart de rechten en handelingen van de onderdanen van de vijandige partij afgeschaft, geschorst of niet-ontvankelijk.

(xv) de onderdanen van de vijandige partij ertoe dwingen deel te nemen aan oorlogsoperaties tegen hun eigen land, zelfs als zij in dienst waren van de oorlogvoerende partij vóór het begin van de oorlog;

(xvi) het plunderen van een stad of plaats, zelfs wanneer deze door een aanval is ingenomen;

(xvii) het gebruik van gif of vergiftigde wapens;

(xviii) gebruikmakend van verstikkende, giftige of andere gassen, en alle analoge vloeistoffen, materialen of apparaten;

(xix) Het gebruik van kogels die gemakkelijk uitzetten of plat worden in het menselijk lichaam, zoals kogels met een harde omhulling die de kern niet volledig bedekt of met insnijdingen is doorboord;

(xx) Het gebruik van wapens, projectielen en materiaal en methoden van oorlogvoering die van nature overtollige verwondingen of onnodig lijden veroorzaken of die inherent willekeurig zijn in strijd met het internationaal recht inzake gewapende conflicten, op voorwaarde dat dergelijke wapens, projectielen en materiaal en methoden van oorlogsvoering zijn onderworpen aan een alomvattend verbod en zijn opgenomen in een bijlage bij dit statuut door middel van een wijziging in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen in de artikelen 121 en 123;

(xxi) verontwaardiging plegen over persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en vernederende behandeling;

(xxii) Verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, zoals gedefinieerd in artikel 7, lid 2, onder f), gedwongen sterilisatie of enige andere vorm van seksueel geweld die ook een ernstige schending van de Geneefse verdragen vormt;

(xxiii) gebruik maken van de aanwezigheid van een burger of een andere beschermde persoon om bepaalde punten, gebieden of strijdkrachten immuun te maken voor militaire operaties;

(xxiv) het opzettelijk leiden van aanvallen op gebouwen, materiaal, medische eenheden en transport, en personeel met gebruikmaking van de kenmerkende emblemen van de Verdragen van Genève in overeenstemming met het internationaal recht;

(xxv) het opzettelijk uithongeren van burgers gebruiken als een oorlogsmethode door hen te beroven van voorwerpen die onmisbaar zijn voor hun voortbestaan, inclusief het opzettelijk belemmeren van hulpgoederen zoals voorzien in de Verdragen van Genève;

(xxvi) Kinderen onder de vijftien jaar in dienst nemen bij de nationale strijdkrachten of ze gebruiken om actief deel te nemen aan vijandelijkheden.

(c) In het geval van een gewapend conflict dat geen internationaal karakter heeft, ernstige schendingen van artikel 3 die gemeenschappelijk zijn voor de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, namelijk een van de volgende handelingen die zijn gepleegd tegen personen die niet actief deelnemen aan de vijandelijkheden, met inbegrip van leden van de strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die voor de strijd zijn geplaatst door ziekte, verwondingen, detentie of andere oorzaken:

(i) Geweld tot leven en persoon, in het bijzonder moord van alle soorten, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) verontwaardiging plegen over persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en vernederende behandeling;

(iii) gijzeling;

(iv) Het vonnissen en het uitvoeren van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een regelmatig samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke garanties biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.

d) Lid 2, onder c), is van toepassing op gewapende conflicten die geen internationaal karakter hebben en is dus niet van toepassing op situaties van interne onlusten en spanningen, zoals rellen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden of andere soortgelijke handelingen.

(e) Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die van toepassing zijn op gewapende conflicten die geen internationaal karakter hebben, binnen het vastgestelde kader van het internationale recht, namelijk een van de volgende handelingen:

(i) opzettelijk aanvallen richten op de burgerbevolking als zodanig of op individuele burgers die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden;

(ii) opzettelijk aanvallen richten op gebouwen, materiaal, medische eenheden en transport, en personeel met gebruikmaking van de kenmerkende emblemen van de Geneefse Verdragen in overeenstemming met het internationaal recht;

(iii) opzettelijk aanvallen richten op personeel, installaties, materiaal, eenheden of voertuigen die betrokken zijn bij een humanitaire bijstands- of vredeshandhavingsmissie in overeenstemming met het Handvest van de Verenigde Naties, zolang zij recht hebben op de bescherming die wordt verleend aan burgers of burgerobjecten onder het internationaal recht inzake gewapende conflicten;

(iv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen die zijn gewijd aan religie, onderwijs, kunst, wetenschap of liefdadigheidsdoeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden opgehaald, op voorwaarde dat het geen militaire doelen zijn;

(v) het plunderen van een stad of plaats, zelfs wanneer deze door een aanval is ingenomen;

(vi) Verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, zoals gedefinieerd in artikel 7, lid 2, onder f), gedwongen sterilisatie en elke andere vorm van seksueel geweld die ook een ernstige schending vormt van artikel 3 die de vier Genève gemeen hebben Conventies;

(vii) Kinderen onder de leeftijd van vijftien jaar dienstplichtig te maken of in te schrijven bij strijdkrachten of groepen of hen te gebruiken om actief deel te nemen aan vijandelijkheden;

(viii) het bevelen van de verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen;

(ix) Verraderlijke tegenstander doden of verwonden;

(x) Verklaart dat er geen kwartier zal worden gegeven;

(xi) Personen die in de macht van een andere partij bij het conflict zijn onderwerpen aan fysieke verminking of aan medische of wetenschappelijke experimenten van welke aard dan ook die niet gerechtvaardigd zijn door de medische, tandheelkundige of ziekenhuisbehandeling van de betrokken persoon, noch worden uitgevoerd in zijn of haar of haar belang, en die de dood van deze persoon of personen veroorzaken of de gezondheid ernstig in gevaar brengen;

(xii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander, tenzij een dergelijke vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is door de noodzaak van het conflict;

(f) Lid 2, onder e), is van toepassing op gewapende conflicten die geen internationaal karakter hebben en is dus niet van toepassing op situaties van interne onlusten en spanningen, zoals rellen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden of andere soortgelijke handelingen. Het is van toepassing op gewapende conflicten die plaatsvinden op het grondgebied van een staat wanneer er een langdurig gewapend conflict is tussen de overheid en georganiseerde gewapende groepen of tussen dergelijke groepen.

3. Niets in lid 2, onder c) en e), doet afbreuk aan de verantwoordelijkheid van een regering om de openbare orde in de staat te handhaven of te herstellen of om de eenheid en territoriale integriteit van de staat met alle legitieme middelen te verdedigen.

Artikel 9

Elementen van misdaden

1. Elementen van misdaden helpen het Hof bij de interpretatie en toepassing van de artikelen 6, 7 en 8. Ze worden aangenomen met een tweederde meerderheid van de leden van de Vergadering van Staten die Partij zijn.

2. Wijzigingen in de elementen van misdrijven kunnen worden voorgesteld door:

(a) elke staat die partij is;

(b) de rechters, handelend met volstrekte meerderheid;

(c) De aanklager.

Dergelijke wijzigingen worden aangenomen met een tweederde meerderheid van de leden van de Vergadering van Staten die Partij zijn.

3. De elementen van misdaden en wijzigingen daarop moeten in overeenstemming zijn met dit statuut.

Artikel 10

Niets in dit deel mag worden geïnterpreteerd als een beperking of vooroordeel op enigerlei wijze bestaande of ontwikkelende regels van internationaal recht voor andere doeleinden dan dit statuut.

Artikel 11

Jurisdictie ratione temporis

1. Het Hof is alleen bevoegd voor misdrijven die zijn begaan na de inwerkingtreding van dit statuut.

2. Indien een staat na de inwerkingtreding partij wordt bij dit statuut, kan het Hof zijn bevoegdheid alleen uitoefenen met betrekking tot misdaden die na de inwerkingtreding van dit statuut voor die staat zijn begaan, tenzij die staat een verklaring krachtens artikel 12, lid 3.

Artikel 12

Voorwaarden voor de uitoefening van rechtsmacht

1. Een staat die partij wordt bij dit statuut, aanvaardt daarmee de bevoegdheid van het Hof met betrekking tot de in artikel 5 bedoelde misdrijven.

2. In het geval van artikel 13, paragraaf (a) of (c), kan het Hof zijn bevoegdheid uitoefenen indien een of meer van de volgende staten partij zijn bij dit Statuut of de bevoegdheid van het Hof overeenkomstig lid 3 hebben aanvaard :

a) de staat op het grondgebied waarvan de betrokken gedraging heeft plaatsgevonden of, indien de misdaad is gepleegd aan boord van een schip of luchtvaartuig, de staat van registratie van dat vaartuig of luchtvaartuig;

(b) De staat waarvan de beschuldigde persoon een onderdaan is.

3. Indien de aanvaarding van een staat die geen partij is bij dit statuut vereist is ingevolge lid 2, kan die staat, door middel van een bij de griffier neergelegde verklaring, de uitoefening van de bevoegdheid van het Hof met betrekking tot de betrokken misdaad aanvaarden. De accepterende staat werkt zonder uitstel of uitzondering samen met het Hof samen overeenkomstig deel 9.

Artikel 13

Uitoefening van rechtsmacht

Het Hof kan zijn bevoegdheid met betrekking tot een in artikel 5 bedoelde misdaad uitoefenen overeenkomstig de bepalingen van dit statuut, indien:

(a) Een situatie waarin een of meer van dergelijke misdaden lijken te zijn gepleegd, wordt door een Staat die Partij is overeenkomstig artikel 14 naar de Aanklager verwezen;

(b) Een situatie waarin een of meer van dergelijke misdaden lijken te zijn gepleegd, wordt door de Veiligheidsraad naar de Aanklager verwezen overeenkomstig hoofdstuk VII van het Handvest van de Verenigde Naties; of

(c) De Aanklager heeft een onderzoek ingesteld naar een dergelijke misdaad in overeenstemming met artikel 15.

Artikel 14

Verwijzing van een situatie door een staat die partij is

1. Een Staat die Partij is, kan de Aanklager verwijzen naar een situatie waarin een of meer misdaden binnen de rechtsmacht van het Hof lijken te zijn gepleegd, waarbij hij de Aanklager verzoekt de situatie te onderzoeken om te bepalen of een of meer specifieke personen moeten worden aangeklaagd met het plegen van dergelijke misdaden.

2. Voor zover mogelijk specificeert een verwijzing de relevante omstandigheden en gaat hij vergezeld van de ondersteunende documentatie die beschikbaar is voor de staat die de situatie verwijst.

Artikel 15

Aanklager

1. De aanklager kan een proprio motu-onderzoek instellen op basis van informatie over misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen.

2. De aanklager analyseert de ernst van de ontvangen informatie. Daartoe kan hij of zij aanvullende informatie inwinnen bij staten, organen van de Verenigde Naties, intergouvernementele of niet-gouvernementele organisaties of andere betrouwbare bronnen die hij of zij passend acht, en kan hij schriftelijke of mondelinge getuigenissen ontvangen op de zetel van de Rechtbank.

3. Indien de Aanklager concludeert dat er een redelijke basis is om een onderzoek voort te zetten, dient hij of zij bij de Kamer van vooronderzoek een verzoek tot machtiging voor een onderzoek in, samen met eventueel verzameld ondersteunend materiaal. Slachtoffers kunnen overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering bij de Kamer van vooronderzoek terechtkomen.

4. Indien de Kamer van vooronderzoek na onderzoek van het verzoek en het ondersteunend materiaal van mening is dat er een redelijke basis is om een onderzoek voort te zetten en dat de zaak onder de bevoegdheid van het Hof lijkt te vallen, geeft zij toestemming voor de aanvang van het onderzoek, onverminderd latere uitspraken van het Hof met betrekking tot de bevoegdheid en de ontvankelijkheid van een zaak.

5. De weigering van de Kamer van vooronderzoek om toestemming te verlenen voor het onderzoek vormt geen beletsel voor de indiening van een volgend verzoek van de Aanklager op basis van nieuwe feiten of bewijzen betreffende dezelfde situatie.

6. Indien de aanklager na het in de leden 1 en 2 bedoelde voorlopige onderzoek tot de conclusie komt dat de verstrekte informatie geen redelijke basis voor een onderzoek vormt, stelt hij de indieners van de informatie daarvan in kennis. Dit belet de Aanklager niet om verdere informatie over dezelfde situatie in het licht van nieuwe feiten of bewijzen in overweging te nemen.

Artikel 16

Opschorting van onderzoek of vervolging

Geen onderzoek of vervolging mag worden aangevangen of voortgezet op grond van dit statuut gedurende een periode van 12 maanden nadat de Veiligheidsraad, in een resolutie die is aangenomen krachtens hoofdstuk VII van het Handvest van de Verenigde Naties, het Hof daartoe heeft verzocht; dat verzoek kan onder dezelfde voorwaarden door de Raad worden verlengd.

Artikel 17

Kwesties van ontvankelijkheid

1. Gelet op paragraaf 10 van de Preambule en artikel 1, beslist het Hof dat een zaak niet-ontvankelijk is wanneer:

(a) de zaak wordt onderzocht of vervolgd door een staat die er jurisdictie over heeft, tenzij de staat niet bereid of niet in staat is om het onderzoek of de vervolging oprecht uit te voeren;

(b) de zaak is onderzocht door een staat die bevoegd is en de staat heeft besloten de betrokkene niet te vervolgen, tenzij de beslissing het gevolg is van de onwil of het onvermogen van de staat om daadwerkelijk te vervolgen;

(c) de betrokkene is reeds berecht voor gedragingen die het onderwerp zijn van de klacht, en een proces door de rechtbank is niet toegestaan op grond van artikel 20, lid 3;

d) De zaak is niet zwaar genoeg om verdere maatregelen van de Rekenkamer te rechtvaardigen.

2. Om de onwil in een bepaald geval vast te stellen, onderzoekt het Hof, met inachtneming van de beginselen van behoorlijke rechtsgang die in het internationale recht zijn erkend, of een of meer van de volgende situaties van toepassing zijn:

a) de procedure is of wordt gevoerd of de nationale beslissing is genomen om de betrokkene te vrijwaren van de strafrechtelijke aansprakelijkheid voor misdaden die onder de rechtsmacht van het in artikel 5 bedoelde gerecht vallen;

b) er is een ongerechtvaardigde vertraging opgetreden in de procedure die onder de gegeven omstandigheden niet in overeenstemming is met de bedoeling de betrokkene voor het gerecht te brengen;

c) de procedure is of wordt niet onafhankelijk of onpartijdig gevoerd en wordt of wordt gevoerd op een wijze die onder de gegeven omstandigheden niet in overeenstemming is met de bedoeling de betrokkene voor het gerecht te brengen.

3. Om het onvermogen in een bepaald geval vast te stellen, gaat het Hof na of de staat door een totale of substantiële ineenstorting of onbeschikbaarheid van zijn nationale rechtssysteem niet in staat is de beklaagde of het noodzakelijke bewijs en de getuigenis te verkrijgen of anderszins niet in staat is om haar werkzaamheden uit te voeren.

Artikel 18

Prejudiciële vragen over de ontvankelijkheid

1. Wanneer een situatie overeenkomstig artikel 13, onder a), naar de rechtbank is verwezen en de Aanklager heeft vastgesteld dat er een redelijke basis zou zijn om een onderzoek te starten, of de Aanklager een onderzoek inleidt overeenkomstig de artikelen 13, onder c), en 15 zal de Aanklager alle Staten die Partij zijn en die Staten die, rekening houdend met de beschikbare informatie, normaliter de rechtsmacht over de betrokken misdrijven uitoefenen. De aanklager kan dergelijke staten op vertrouwelijke basis inlichten en, indien de aanklager het nodig acht personen te beschermen, vernietiging van bewijsmateriaal of onderduik van personen te voorkomen, de reikwijdte van de aan staten verstrekte informatie beperken.

2. Binnen een maand na ontvangst van die kennisgeving kan een staat het Hof ervan in kennis stellen dat het zijn onderdanen of anderen binnen zijn rechtsgebied onderzoekt of heeft onderzocht met betrekking tot strafbare feiten die misdrijven kunnen zijn als bedoeld in artikel 5 en die verband houden met de informatie verstrekt in de kennisgeving aan de staten. Op verzoek van die staat stelt de aanklager het onderzoek van die personen door de staat uit, tenzij de kamer van vooronderzoek op verzoek van de aanklager besluit het onderzoek goed te keuren.

3. Het uitstel van de openbare aanklager voor het onderzoek van een staat kan door de aanklager worden herzien zes maanden na de datum van uitstel of op elk moment dat de omstandigheden ingrijpend zijn gewijzigd op grond van de onwil of het onvermogen van de staat om het onderzoek echt uit te voeren. .

4. De betrokken staat of de aanklager kan overeenkomstig artikel 82 in beroep gaan bij de kamer van beroep tegen een beslissing van de kamer voor het vooronderzoek. Het beroep kan versneld worden behandeld.

5. Wanneer de Aanklager een onderzoek heeft uitgesteld overeenkomstig lid 2, kan de Aanklager de betrokken Staat verzoeken de Aanklager periodiek op de hoogte te stellen van de voortgang van zijn onderzoeken en eventuele vervolgingen. De staten die partij zijn, reageren onverwijld op dergelijke verzoeken.

6. In afwachting van een uitspraak van de Kamer van vooronderzoek of op elk moment dat de Aanklager een onderzoek uit hoofde van dit artikel heeft uitgesteld, kan de Aanklager bij wijze van uitzondering toestemming vragen aan de Kamer van vooronderzoek om de noodzakelijke onderzoeksstappen voor het doel van het bewaren van bewijs wanneer er een unieke gelegenheid is om belangrijk bewijs te verkrijgen of wanneer er een aanzienlijk risico bestaat dat dergelijk bewijs later mogelijk niet beschikbaar is.

7. Een staat die een beslissing van de Kamer van vooronderzoek krachtens dit artikel heeft aangevochten, kan de ontvankelijkheid van een zaak op grond van artikel 19 betwisten op grond van aanvullende belangrijke feiten of ingrijpende wijziging van omstandigheden.

Artikel 19

Uitdagingen voor de bevoegdheid van het Hof of de ontvankelijkheid van een zaak

1. Het Hof vergewist zich ervan dat het in ieder geval bevoegd is. Het Hof kan ambtshalve de ontvankelijkheid van een zaak bepalen overeenkomstig artikel 17.

2. De betwisting van de ontvankelijkheid van een zaak op de in artikel 17 genoemde gronden of de bevoegdheid van het Hof kunnen worden gemaakt door:

(a) een verdachte of een persoon voor wie een arrestatiebevel of een dagvaarding is uitgevaardigd op grond van artikel 58;

(b) een staat die bevoegd is voor een zaak, op grond van het feit dat hij de zaak onderzoekt of vervolgt of die een onderzoek heeft ingesteld of vervolgd; of

(c) een staat waaruit aanvaarding van de bevoegdheid vereist is ingevolge artikel 12.

3. De aanklager kan het Hof om een beslissing vragen over de bevoegdheid of de ontvankelijkheid. In procedures met betrekking tot de bevoegdheid of de ontvankelijkheid kunnen degenen die de situatie op grond van artikel 13 hebben doorverwezen, evenals slachtoffers, ook opmerkingen indienen bij het Hof.

4. De ontvankelijkheid van een zaak of de bevoegdheid van het Hof kan slechts eenmaal worden aangevochten door een persoon of staat als bedoeld in lid 2. De betwisting vindt plaats vóór of bij het begin van het proces. In uitzonderlijke omstandigheden kan het Hof verlof toestaan voor het indienen van een betwisting die meer dan één keer of later dan de aanvang van het proces wordt ingesteld. Uitdagingen voor de ontvankelijkheid van een zaak, bij de aanvang van een proces of vervolgens met verlof van het Hof, kunnen alleen worden gebaseerd op artikel 17, lid 1, onder c).

5. Een in lid 2, onder b) en c), bedoelde staat zal zo spoedig mogelijk een bezwaar indienen.

6. Voordat de aanklachten worden bevestigd, worden de betwistingen van de ontvankelijkheid van een zaak of de bevoegdheid van het Hof voorgelegd aan de Kamer van vooronderzoek. Na bevestiging van de kosten worden ze doorverwezen naar de Kamer van berechting. Tegen beslissingen over de bevoegdheid of de ontvankelijkheid kan overeenkomstig artikel 82 beroep worden aangetekend bij de Kamer van beroep.

7. Indien een betwisting wordt ingediend door een staat als bedoeld in lid 2, onder b) of c), schorst de aanklager het onderzoek totdat de rechtbank een beslissing neemt overeenkomstig artikel 17.

8. In afwachting van een uitspraak van het Hof, kan de Aanklager het Hof om toestemming verzoeken:

(a) het uitvoeren van de noodzakelijke onderzoekstappen zoals bedoeld in artikel 18, zesde lid;

(b) om een verklaring of getuigenis af te leggen van een getuige of de verzameling en het onderzoek van bewijsmateriaal af te ronden dat was begonnen voordat de betwisting plaatsvond; en

(c) In samenwerking met de betrokken Staten, om de onderduik te voorkomen van personen voor wie de Aanklager reeds een arrestatiebevel heeft aangevraagd op grond van artikel 58.

9. Het indienen van een betwisting heeft geen invloed op de geldigheid van enige handeling die door de aanklager is uitgevoerd, noch op een bevel of bevel dat door de rechtbank is afgegeven voordat de betwisting werd gedaan.

10. Indien het Hof heeft beslist dat een zaak niet-ontvankelijk is op grond van artikel 17, kan de aanklager een verzoek om herziening van de beslissing indienen wanneer hij er volledig van overtuigd is dat er nieuwe feiten zijn gerezen die de grond ontkrachten waarop de zaak eerder was niet-ontvankelijk zijn verklaard op grond van artikel 17.

11. Indien de Aanklager, gelet op de in artikel 17 bedoelde aangelegenheden, een onderzoek uitstelt, kan de Aanklager verzoeken dat de desbetreffende Staat de Aanklager informatie over de procedure verstrekt. Die informatie is op verzoek van de betrokken staat vertrouwelijk. Indien de Aanklager daarna besluit een onderzoek voort te zetten, stelt hij de Staat in kennis van wie de opschorting van de procedure heeft plaatsgevonden.

Artikel 20

Ne bis in idem

1. Behalve zoals bepaald in dit statuut, mag niemand voor het Hof worden berecht met betrekking tot gedragingen die de basis vormden van misdaden waarvoor de persoon door het Hof is veroordeeld of vrijgesproken.

2. Niemand wordt berecht door een andere rechtbank voor een in artikel 5 bedoelde misdaad waarvoor die persoon al door het Hof is veroordeeld of vrijgesproken.

3. Niemand die door een andere rechtbank is berecht voor gedrag dat ook is verboden op grond van de artikelen 6, 7 of 8, kan door de rechtbank worden berecht met betrekking tot dezelfde gedraging, tenzij de procedure in de andere rechtbank:

(a) bedoeld waren om de betrokkene te beschermen tegen strafrechtelijke aansprakelijkheid voor misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen; of

(b) Anderszins niet onafhankelijk of onpartijdig werden uitgevoerd in overeenstemming met de normen van een eerlijk proces erkend door het internationaal recht en werden uitgevoerd op een manier die, in de gegeven omstandigheden, niet strookte met de bedoeling de betrokkene voor het gerecht te brengen.

Artikel 21

Toepasselijk recht

1. Het Hof past toe:

(a) In de eerste plaats dit Statuut, Elementen van Misdaden en het Reglement van orde en bewijs;

(b) in de tweede plaats, in voorkomend geval, de toepasselijke verdragen en de beginselen en regels van het internationaal recht, met inbegrip van de vastgestelde beginselen van het internationale recht inzake gewapende conflicten;

c) Bij gebreke daarvan, algemene rechtsbeginselen die door het Hof zijn ontleend aan nationale wetten van rechtsstelsels van de wereld, met inbegrip van, in voorkomend geval, de nationale wetten van staten die normaliter de rechtsmacht over de misdaad zouden uitoefenen, op voorwaarde dat die beginselen niet in strijd zijn met dit Statuut en met internationaal recht en internationaal erkende normen en standaarden.

2. Het Hof kan beginselen en rechtsregels toepassen zoals uitgelegd in zijn eerdere besluiten.

3. De toepassing en interpretatie van de wet op grond van dit artikel moet in overeenstemming zijn met de internationaal erkende mensenrechten en mag geen ongunstig onderscheid bevatten op grond van geslacht zoals gedefinieerd in artikel 7, lid 3, leeftijd, ras, kleur, taal, religie of overtuiging, politieke of andere mening, nationale, etnische of sociale afkomst, rijkdom, geboorte of andere status.

Deel 3. Algemene beginselen van het strafrecht

Artikel 22

Nullum crimen sine lege

1. Een persoon is op grond van dit statuut niet strafrechtelijk aansprakelijk, tenzij het betrokken gedrag op het moment dat het plaatsvindt een misdrijf is dat onder de rechtsmacht van het Hof valt.

2. De definitie van een misdrijf wordt strikt uitgelegd en wordt niet naar analogie uitgebreid. In geval van onduidelijkheid wordt de definitie geïnterpreteerd ten gunste van de persoon die wordt onderzocht, vervolgd of veroordeeld.

3. Dit artikel laat de kwalificatie van enig gedrag als strafrecht naar internationaal recht onafhankelijk van dit statuut onverlet.

Artikel 23

Nulla poena sine lege

Een door het Hof veroordeelde persoon kan alleen worden gestraft overeenkomstig dit statuut.

Artikel 24

Non-retroactivity ratione personae

1. Niemand is op grond van dit statuut strafrechtelijk verantwoordelijk voor gedrag voorafgaand aan de inwerkingtreding van het statuut.

2. In geval van wijziging van het recht dat op een bepaald geval van toepassing is voorafgaand aan een definitieve beslissing, is het recht van toepassing dat gunstiger is voor de persoon die wordt onderzocht, vervolgd of veroordeeld.

Artikel 25

Individuele strafrechtelijke verantwoordelijkheid

1. Het Hof is krachtens dit statuut bevoegd voor natuurlijke personen.

2. Een persoon die binnen de rechtsmacht van het Hof een misdaad pleegt, is individueel verantwoordelijk en strafbaar overeenkomstig dit statuut.

3. Overeenkomstig dit statuut is een persoon strafrechtelijk verantwoordelijk en strafbaar voor een misdaad die onder de bevoegdheid van het Hof valt, indien die persoon:

(a) een dergelijke misdaad pleegt, hetzij als individu, samen met een ander of via een andere persoon, ongeacht of die andere persoon strafrechtelijk verantwoordelijk is;

(b) beveelt, vraagt of induceert het plegen van een dergelijke misdaad die in feite plaatsvindt of wordt geprobeerd;

(c) Om het plegen van een dergelijke misdaad te vergemakkelijken, helpt, steunt of helpt anderszins bij haar opdracht of haar poging tot opdracht, inclusief het verschaffen van de middelen voor haar opdracht;

(d) op een andere manier bijdraagt aan het plegen van of een poging doen tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die met een gemeenschappelijk doel handelt. Deze bijdrage is opzettelijk en moet:

(i) geschieden met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te bevorderen, indien een dergelijke activiteit of dat doel het plegen van een misdaad binnen de jurisdictie van het Hof inhoudt; of

(ii) Met kennis van het voornemen van de groep om de misdaad te plegen;

(e) met betrekking tot genocide, anderen rechtstreeks en in het openbaar aanspoort om genocide te plegen;

(f) Pogingen om een dergelijke misdaad te plegen door actie te ondernemen die begint met de uitvoering ervan door middel van een substantiële stap, maar de misdaad vindt niet plaats vanwege omstandigheden die onafhankelijk zijn van de intenties van de persoon. Een persoon die de poging om de misdaad te plegen opzegt of anderszins de voltooiing van de misdaad verhindert, is echter niet aansprakelijk voor bestraffing op grond van dit statuut, indien die persoon de misdaad volledig en vrijwillig heeft opgegeven.

4. Geen enkele bepaling in dit statuut betreffende individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid doet afbreuk aan de verantwoordelijkheid van staten op grond van het internationaal recht.

Artikel 26

Uitsluiting van bevoegdheid voor personen onder de achttien jaar

Het Hof is niet bevoegd voor personen die ten tijde van de vermeende misdaad minderjarig waren.

Artikel 27

Irrelevantie van officiële capaciteit

1. Dit statuut is gelijkelijk van toepassing op alle personen zonder onderscheid op basis van officiële hoedanigheid. In het bijzonder zal de officiële hoedanigheid van staatshoofd of regeringsleider, een lid van een regering of parlement, een gekozen vertegenwoordiger of een regeringsfunctionaris in geen geval een persoon vrijstellen van strafrechtelijke aansprakelijkheid op grond van dit statuut, noch zal het, op zichzelf, , vormt een reden voor strafvermindering.

2. Immuniteiten of bijzondere procedurevoorschriften die aan de officiële hoedanigheid van een persoon kunnen worden verbonden, naar nationaal of internationaal recht, beletten het Hof niet zijn bevoegdheid over een dergelijke persoon uit te oefenen.

Artikel 28

Verantwoordelijkheid van commandanten en andere superieuren

Naast andere gronden voor strafrechtelijke aansprakelijkheid op grond van dit statuut voor misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen:

a) Een militaire commandant of persoon die feitelijk optreedt als militaire commandant, is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdaden binnen de rechtsmacht van het Hof die zijn gepleegd door troepen onder zijn of haar effectieve bevel en controle, of effectief gezag en controle, naargelang van het geval, zoals een gevolg is van het feit dat hij of zij de controle over dergelijke krachten niet naar behoren heeft uitgeoefend, waarbij:

(i) die militaire commandant of persoon wist of had, gezien de omstandigheden van die tijd, moeten weten dat de strijdkrachten dergelijke misdaden pleegden of op het punt stonden te plegen; en

(ii) Die militaire commandant of persoon heeft niet alle noodzakelijke en redelijke maatregelen genomen binnen zijn of haar macht om hun opdracht te voorkomen of te onderdrukken of de zaak voor onderzoek en vervolging voor te leggen aan de bevoegde autoriteiten.

(b) Met betrekking tot superieure en ondergeschikte relaties die niet zijn beschreven in paragraaf (a), is een meerdere strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdaden binnen de rechtsmacht van het Hof begaan door ondergeschikten onder zijn of haar effectieve gezag en controle, als gevolg van zijn of haar haar onvermogen om de controle over dergelijke ondergeschikten naar behoren uit te oefenen, waarbij:

(i) de leidinggevende wist of negeerde bewust informatie die duidelijk aangaf dat de ondergeschikten dergelijke misdaden begingen of op het punt stonden te plegen;

(ii) de misdaden betroffen activiteiten die onder de daadwerkelijke verantwoordelijkheid en controle van de meerdere lagen; en

(iii) De meerdere heeft niet alle noodzakelijke en redelijke maatregelen genomen om zijn opdracht te voorkomen of te onderdrukken of om de zaak voor onderzoek en vervolging voor te leggen aan de bevoegde autoriteiten.

Artikel 29

Niet-toepasselijkheid van verjaringstermijn

De misdaden die onder de bevoegdheid van het Hof vallen, zijn niet aan enige verjaringstermijn onderworpen.

Artikel 30

Mentaal element

1. Tenzij anders bepaald, is een persoon alleen strafrechtelijk verantwoordelijk en strafbaar voor een misdaad die onder de bevoegdheid van het Hof valt, indien de materiële elementen met opzet en kennis zijn begaan.

2. Voor de toepassing van dit artikel heeft een persoon de intentie wanneer:

(a) Met betrekking tot gedrag bedoelt die persoon deel te nemen aan het gedrag;

(b) Met betrekking tot een gevolg bedoelt die persoon dat gevolg te veroorzaken of is zich ervan bewust dat het zich zal voordoen in de gewone gang van zaken.

3. Voor de toepassing van dit artikel betekent "kennis" het besef dat er een omstandigheid bestaat of dat er een gevolg zal optreden in de normale gang van zaken. "Weten" en "bewust" worden dienovereenkomstig geïnterpreteerd.

Artikel 31

Gronden voor uitsluiting van strafrechtelijke aansprakelijkheid

1. Naast andere gronden voor het uitsluiten van strafrechtelijke aansprakelijkheid waarin dit statuut voorziet, is een persoon niet strafrechtelijk aansprakelijk indien ten tijde van het gedrag van die persoon:

(a) de persoon lijdt aan een psychische aandoening of defect dat het vermogen van die persoon vernietigt om de onwettigheid of aard van zijn of haar gedrag te waarderen, of het vermogen om zijn of haar gedrag te beheersen om te voldoen aan de wettelijke vereisten;

(b) De persoon verkeert in een staat van dronkenschap die het vermogen van die persoon om de onwettigheid of aard van zijn of haar gedrag te waarderen, of het vermogen om zijn of haar gedrag te beheersen om te voldoen aan de wettelijke vereisten, vernietigt, tenzij de persoon vrijwillig is geworden onder zodanige omstandigheden bedwelmd dat de persoon wist of het risico negeerde dat hij of zij als gevolg van de dronkenschap waarschijnlijk een misdrijf zou begaan dat onder de rechtsmacht van het Hof valt;

(c) De persoon handelt redelijk om zichzelf of een andere persoon of, in het geval van oorlogsmisdaden, eigendommen te verdedigen die essentieel zijn voor het overleven van de persoon of een andere persoon of eigendommen die essentieel zijn voor het vervullen van een militaire missie, tegen een dreigend en onwettig gebruik van geweld op een manier die in verhouding staat tot de mate van gevaar voor de persoon of de andere persoon of het beschermde eigendom. Het feit dat de persoon betrokken was bij een defensieve operatie uitgevoerd door strijdkrachten, vormt op zichzelf geen reden om de strafrechtelijke aansprakelijkheid uit hoofde van deze alinea uit te sluiten;

(d) Het gedrag waarvan wordt beweerd dat het een misdaad binnen de rechtsmacht van het Hof vormt, is veroorzaakt door dwang als gevolg van een dreigend overlijden of door aanhoudend of dreigend ernstig lichamelijk letsel jegens die persoon of een andere persoon, en de persoon handelt noodzakelijkerwijs en redelijkerwijs om deze dreiging te vermijden, op voorwaarde dat de persoon niet van plan is om meer schade aan te richten dan degene die werd vermeden. Een dergelijke bedreiging kan zijn:

(i) gemaakt door andere personen; of

(ii) wordt gevormd door andere omstandigheden buiten de controle van die persoon.

2. Het Hof bepaalt de toepasselijkheid van de gronden voor uitsluiting van strafrechtelijke aansprakelijkheid waarin dit statuut voorziet op de bij hem aanhangige zaak.

3. Tijdens de terechtzitting kan het Hof een andere gronden voor uitsluiting van strafrechtelijke aansprakelijkheid dan die bedoeld in lid 1 in overweging nemen wanneer een dergelijke grond is afgeleid van de toepasselijke wetgeving zoals uiteengezet in artikel 21. De procedures met betrekking tot de behandeling van een dergelijke grond worden voorzien in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

Artikel 32

Fout of feitelijke vergissing

1. Een feitelijke vergissing is slechts een grond voor uitsluiting van strafrechtelijke aansprakelijkheid indien zij het door de misdaad vereiste mentale element negeert.

2. Een onjuiste rechtsopvatting over de vraag of een bepaald soort gedraging een misdaad is die onder de bevoegdheid van het Hof valt, mag geen reden zijn om de strafrechtelijke aansprakelijkheid uit te sluiten. Een onjuiste rechtsopvatting kan echter een reden zijn om de strafrechtelijke aansprakelijkheid uit te sluiten indien deze het mentale element dat vereist is voor een dergelijke misdaad, of zoals voorzien in artikel 33, negeert.

Artikel 33

Superior orders en voorschrift van wet

1. Het feit dat een misdrijf dat onder de rechtsmacht van het Hof valt, is begaan door een persoon op bevel van een regering of van een meerdere, militair of burgerlijk, ontslaat die persoon niet van strafrechtelijke aansprakelijkheid, tenzij:

(a) de persoon was wettelijk verplicht om bevelen van de regering of de betrokken meerdere te gehoorzamen;

(b) de persoon wist niet dat de bestelling onwettig was; en

(c) De bestelling was niet kennelijk onrechtmatig.

2. Voor de toepassing van dit artikel zijn bevelen tot het plegen van genocide of misdaden tegen de menselijkheid kennelijk onrechtmatig.

Deel 4. Samenstelling en administratie van de Rekenkamer

Artikel 34

Organen van het Hof

Het Hof bestaat uit de volgende organen:

(a) het voorzitterschap;

(b) een Afdeling voor Beroep, een Afdeling voor Trial en een Afdeling voor de Trial;

(c) het bureau van de aanklager;

(d) Het register.

Artikel 35

Dienst van rechters

1. Alle rechters worden gekozen als voltijds lid van het Hof en zijn beschikbaar om op basis daarvan te dienen vanaf het begin van hun ambtstermijn.

2. De rechters waaruit het voorzitterschap bestaat, zijn voltijds zodra ze zijn gekozen.

3. Het voorzitterschap kan, op basis van de werklast van de Rekenkamer en in overleg met zijn leden, van tijd tot tijd beslissen in hoeverre de overige rechters voltijds dienen te dienen. Een dergelijke regeling laat de bepalingen van artikel 40 onverlet.

4. De financiële regelingen voor rechters die niet verplicht zijn om voltijds te dienen, worden getroffen in overeenstemming met artikel 49.

Artikel 36

Kwalificaties, benoeming en verkiezing van rechters

1. Behoudens het bepaalde in lid 2, zijn er 18 rechters van het Hof.

2. a) Het voorzitterschap kan namens het Hof een verhoging van het aantal in lid 1 bedoelde rechters voorstellen, onder vermelding van de redenen waarom dit noodzakelijk en passend wordt geacht. De griffier zendt een dergelijk voorstel onverwijld door aan alle staten die partij zijn.

(b) Een dergelijk voorstel wordt vervolgens in overweging genomen tijdens een vergadering van de Vergadering van Staten die Partij zijn, bijeengeroepen overeenkomstig artikel 112. Het voorstel wordt geacht te zijn aangenomen indien het tijdens de vergadering wordt goedgekeurd met een stem van twee derde van de leden van de Vergadering van Staten die Partij zijn en treedt in werking op het tijdstip dat door de Vergadering van Staten die Partij is besloten is.

(c)

(i) Zodra een voorstel voor een verhoging van het aantal rechters overeenkomstig subparagraaf (b) is aangenomen, vindt de verkiezing van de aanvullende rechtbank plaats op de volgende zitting van de Vergadering van Staten die Partij zijn overeenkomstig de leden 3 tot en met 8, en artikel 37, lid 2;

(ii) Zodra een voorstel voor een verhoging van het aantal rechters is aangenomen en in werking is getreden op grond van de punten b) en c) (i), staat het op elk moment daarna open voor het voorzitterschap, indien de werklast van het Hof rechtvaardigt het om een verlaging van het aantal rechters voor te stellen, op voorwaarde dat het aantal rechters niet lager wordt dan het in lid 1 genoemde. Het voorstel wordt behandeld volgens de procedure van subparagraaf (a) en B). In het geval dat het voorstel wordt aangenomen, wordt het aantal rechters geleidelijk verlaagd naarmate het mandaat van de dienende rechters afloopt, totdat het vereiste aantal is bereikt.

3. a) De rechters worden gekozen uit personen met een hoog moreel karakter, onpartijdigheid en integriteit die de kwalificaties bezitten die in hun respectieve staten vereist zijn voor benoeming bij de hoogste gerechtelijke diensten.

b) Elke kandidaat voor verkiezing in het Hof:

(i) bekwaam zijn in het strafrecht en de strafprocedure en de nodige relevante ervaring hebben, hetzij als rechter, aanklager, advocaat of in een andere soortgelijke hoedanigheid, in strafprocedures; of

(ii) bekwaam zijn op relevante gebieden van het internationaal recht, zoals het internationaal humanitair recht en het recht van de mensenrechten, en uitgebreide ervaring hebben in een professionele rechtsbevoegdheid die relevant is voor de gerechtelijke werkzaamheden van het Hof;

c) Elke kandidaat voor verkiezing in het Hof moet een uitstekende kennis hebben van en vloeiend zijn in ten minste een van de werktalen van het Hof.

4. a) Nominaties van kandidaten voor verkiezing voor het Hof kunnen worden gedaan door elke Staat die Partij is bij dit Statuut, en worden gedaan:

(i) door de procedure voor de benoeming van kandidaten voor benoeming tot de hoogste gerechtelijke instanties in de betrokken Staat; of

(ii) volgens de procedure voor de benoeming van kandidaten voor het Internationale Hof van Justitie in het Statuut van dat Hof.

Nominaties gaan vergezeld van een gedetailleerde verklaring waarin wordt aangegeven hoe de kandidaat aan de vereisten van lid 3 voldoet.

(b) Elke Staat die Partij is kan voor elke verkiezing één kandidaat voordragen die niet noodzakelijkerwijs de nationaliteit van die Staat die Partij is, maar in ieder geval onderdaan van een Staat die Partij is, moet zijn.

(c) De Vergadering van Staten die Partij zijn kan besluiten om, in voorkomend geval, een Raadgevend Comité voor benoemingen op te richten. In dat geval worden de samenstelling en het mandaat van het Comité vastgesteld door de Vergadering van Staten die Partij zijn.

5. Voor de verkiezing zijn er twee kandidatenlijsten:

Lijst A met de namen van kandidaten met de kwalificaties gespecificeerd in paragraaf 3 (b) (i); en

Lijst B met de namen van kandidaten met de kwalificaties gespecificeerd in paragraaf 3 (b) (ii).

Een kandidaat met voldoende kwalificaties voor beide lijsten kan kiezen op welke lijst hij wil verschijnen. Bij de eerste verkiezing voor het Hof worden ten minste negen rechters gekozen uit lijst A en ten minste vijf rechters uit lijst B. Latere verkiezingen worden zodanig georganiseerd dat het evenredige aandeel van het op de twee lijsten gekwalificeerde Hof van rechters behouden blijft.

6. a) De rechters worden bij geheime stemming gekozen tijdens een vergadering van de Vergadering van staten die partij zijn die daartoe is bijeengeroepen overeenkomstig artikel 112. Behoudens lid 7 zijn de voor het Hof gekozen personen de 18 kandidaten die de hoogste aantal stemmen en een tweederde meerderheid van de aanwezige en stemmende staten die partij zijn.

b) Indien bij de eerste stemming geen voldoende aantal rechters wordt gekozen, worden de opeenvolgende stemmen gehouden volgens de procedures van subparagraaf a) totdat de resterende plaatsen zijn ingevuld.

7. Geen twee rechters mogen onderdaan zijn van dezelfde staat. Een persoon die, met het oog op lidmaatschap van het Hof, kan worden beschouwd als een onderdaan van meer dan één staat, wordt beschouwd als een onderdaan van de staat waarin die persoon gewoonlijk burgerlijke en politieke rechten uitoefent.

8. a) De staten die partij zijn, houden bij de selectie van rechters rekening met de noodzaak, binnen het lidmaatschap van het Hof, om:

(i) de vertegenwoordiging van de belangrijkste rechtsstelsels van de wereld;

(ii) billijke geografische vertegenwoordiging; en

(iii) Een eerlijke vertegenwoordiging van vrouwelijke en mannelijke rechters.

(b) De Staten die Partij zijn, houden ook rekening met de noodzaak om rechters met juridische expertise op te nemen over specifieke kwesties, waaronder, maar niet beperkt tot, geweld tegen vrouwen of kinderen.

9. (a) Onder voorbehoud van onderdeel b, bekleden de rechters een ambtstermijn van negen jaar en zijn zij, behoudens het bepaalde onder c) en artikel 37, lid 2, niet herkiesbaar.

b) Bij de eerste verkiezing wordt een derde van de gekozen rechters door loting gekozen voor een termijn van drie jaar; een derde van de gekozen rechters wordt bij loting gekozen voor een termijn van zes jaar; en de rest heeft een duur van negen jaar.

(c) Een rechter die is geselecteerd voor een ambtstermijn van drie jaar op grond van onderdeel (b), is herverkiesbaar voor een volledige ambtstermijn.

10. Niettegenstaande lid 9 blijft een rechter die overeenkomstig artikel 39 is toegewezen aan een kamer van beroep of van beroep, in functie blijven voor het afleggen van een proces of beroep waarvan de hoorzitting reeds voor die kamer is begonnen.

Artikel 37

Gerechtelijke vacatures

1. Bij vacature vindt overeenkomstig artikel 36 een verkiezing plaats ter vervulling van de vacature.

2. Een rechter die is gekozen om in een vacature te voorzien, blijft zitten voor de rest van de termijn van de voorganger en, indien die termijn drie jaar of minder bedraagt, is herverkiesbaar voor een volledige termijn op grond van artikel 36.

Artikel 38

Het voorzitterschap

1. De president en de eerste en tweede vice-presidenten worden gekozen bij volstrekte meerderheid van de rechters. Zij dienen elk voor een periode van drie jaar of tot het einde van hun respectieve ambtstermijn als rechters, naargelang wat eerder vervalt. Zij zijn eenmaal herkiesbaar.

2. De eerste vice-voorzitter vervangt de president in het geval de president niet beschikbaar of gediskwalificeerd is. De tweede vice-president vervangt de president in het geval zowel de president als de eerste vice-president niet beschikbaar of gediskwalificeerd zijn.

3. De voorzitter vormt samen met de eerste en tweede ondervoorzitters het voorzitterschap, dat verantwoordelijk is voor:

(a) de behoorlijke administratie van het Hof, met uitzondering van het Bureau van de Aanklager; en

(b) De andere functies die haar overeenkomstig dit statuut zijn opgedragen.

4. Bij het vervullen van zijn verantwoordelijkheid uit hoofde van lid 3, onder a), coördineert het voorzitterschap met en vraagt het de instemming van de aanklager over alle aangelegenheden van wederzijds belang.

Artikel 39

Kamers

1. Zo spoedig mogelijk na de verkiezing van de rechters organiseert het Hof zich in de afdelingen bedoeld in artikel 34, lid b. De Afdeling Beroep bestaat uit de President en vier andere rechters, de Trial Division van niet minder dan zes rechters en de Pre-Trial Division van niet minder dan zes rechters. De toewijzing van rechters aan afdelingen is gebaseerd op de aard van de door elke afdeling uit te voeren functies en de kwalificaties en ervaring van de voor het Hof gekozen rechters, zodat elke afdeling een passende combinatie van expertise in strafrecht recht en procedure en in internationaal recht. De afdelingen Trial en Pre-Trial bestaan voornamelijk uit rechters met ervaring in strafzaken.

2. a) De gerechtelijke taken van het Hof worden in elke afdeling uitgeoefend door kamers.

(b)

(i) De Kamer van beroep bestaat uit alle rechters van de Afdeling Beroep;

(ii) De functies van de Trial Chamber worden uitgevoerd door drie rechters van de Trial Division;

(iii) De functies van de Kamer van vooronderzoek worden uitgeoefend door drie rechters van de Afdeling vooronderzoek of door één rechter van die afdeling in overeenstemming met dit Statuut en het Reglement voor de proces- en bewijsvoering;

(c) Niets in dit lid belet de gelijktijdige samenstelling van meer dan één Kamer van berechting of Kamer van vooronderzoek wanneer het efficiënte beheer van de werklast van de Rekenkamer dit vereist.

3. (a) Rechters die zijn toegewezen aan de afdelingen Trial en Pre-Trial dienen in die divisies voor een periode van drie jaar, en daarna tot de voltooiing van een zaak waarvan de behandeling reeds in de betrokken divisie is begonnen.

(b) Rechters die zijn toegewezen aan de Afdeling Beroep, dienen in die afdeling gedurende hun gehele ambtstermijn.

4. Rechters die zijn toegewezen aan de Afdeling Beroep dienen alleen in die afdeling. Niets in dit artikel belet echter de tijdelijke aanstelling van rechters van de rechtbanken bij de afdeling voor de rechtspraak of vice versa, indien het voorzitterschap van mening is dat een efficiënt beheer van de werklast van het Hof dit vereist, op voorwaarde dat in geen geval een de rechter die heeft deelgenomen aan de fase van het vooronderzoek van een zaak, kan in aanmerking komen om zitting te nemen in de proceskamer.

Artikel 40

Onafhankelijkheid van de rechters

1. De rechters zijn onafhankelijk in de uitvoering van hun taken.

2. Rechters verrichten geen activiteiten die hun gerechtelijke taken kunnen verstoren of het vertrouwen in hun onafhankelijkheid kunnen schaden.

3. Rechters die verplicht zijn om voltijds zitting te nemen in de zetel van het Hof, mogen geen ander beroep van professionele aard uitoefenen.

4. Elke vraag over de toepassing van de leden 2 en 3 wordt beslist bij volstrekte meerderheid van de rechters. Indien een dergelijke vraag een individuele rechter betreft, neemt die rechter niet deel aan de beslissing.

Artikel 41

Excuses en diskwalificatie van rechters

1. Het voorzitterschap kan, op verzoek van een rechter, die rechter vrijstellen van de uitoefening van een functie uit hoofde van dit statuut, overeenkomstig het reglement van orde en bewijs.

2. (a) Een rechter mag niet deelnemen aan enig geval waarin redelijkerwijs kan worden getwijfeld aan zijn of haar onpartijdigheid. Een rechter wordt overeenkomstig dit lid gediskwalificeerd indien hij, onder meer, eerder betrokken was in een hoedanigheid in die zaak voor het Hof of in een daarmee verband houdende strafzaak op nationaal niveau waarbij de persoon die wordt onderzocht of vervolgd, betrokken is. . Een rechter wordt ook gediskwalificeerd op andere gronden zoals bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

(b) De Aanklager of de persoon die wordt onderzocht of vervolgd, kan op grond van dit lid om de diskwalificatie van een rechter verzoeken.

(c) Elke vraag met betrekking tot de diskwalificatie van een rechter wordt beslist bij volstrekte meerderheid van de rechters. De betwiste rechter heeft het recht zijn opmerkingen over de zaak te maken, maar neemt niet deel aan de beslissing.

Artikel 42

Het kantoor van de aanklager

1. Het bureau van de aanklager treedt onafhankelijk op als afzonderlijk orgaan van het Hof. Het is verantwoordelijk voor het ontvangen van verwijzingen en alle onderbouwde informatie over misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen, voor het onderzoeken ervan en voor het uitvoeren van onderzoeken en vervolgingen voor het Hof. Een lid van het Bureau mag geen instructies van externe bronnen vragen of ernaar handelen.

2. Het bureau wordt geleid door de aanklager. De Aanklager heeft de volledige bevoegdheid over het beheer en de administratie van het Bureau, met inbegrip van het personeel, de faciliteiten en andere middelen daarvan. De aanklager wordt bijgestaan door een of meer plaatsvervangende aanklagers, die het recht hebben alle handelingen die de aanklager krachtens dit statuut verlangt, uit te voeren. De aanklager en de plaatsvervangende aanklagers hebben verschillende nationaliteiten. Ze dienen voltijds.

3. De aanklager en de plaatsvervangende aanklagers zijn personen met een hoog moreel karakter, zijn zeer bekwaam in en hebben ruime praktische ervaring met de vervolging of berechting van strafzaken. Zij hebben een uitstekende kennis van en vloeiend in ten minste een van de werktalen van het Hof.

4. De Aanklager wordt bij geheime stemming gekozen bij volstrekte meerderheid van de leden van de Vergadering van Staten die Partij zijn. De plaatsvervangende aanklagers worden op dezelfde manier gekozen uit een lijst van kandidaten die door de aanklager wordt verstrekt. De aanklager benoemt drie

kandidaten voor elke te vervullen functie van plaatsvervangend aanklager. Tenzij op het moment van hun verkiezing een kortere termijn wordt bepaald, blijven de aanklager en de plaatsvervangende aanklagers negen jaar in functie en komen zij niet in aanmerking voor herverkiezing.

5. Noch de aanklager, noch een plaatsvervangend aanklager mag zich bezighouden met activiteiten die zijn of haar vervolgingsfuncties kunnen verstoren of het vertrouwen in zijn of haar onafhankelijkheid kunnen schaden. Zij oefenen geen ander beroep van professionele aard uit.

6. Het voorzitterschap kan de aanklager of een plaatsvervangend aanklager op zijn verzoek vrijstellen van optreden in een bepaald geval.

7. Noch de aanklager, noch een plaatsvervangend aanklager neemt deel aan zaken waarin redelijkerwijs kan worden getwijfeld aan hun onpartijdigheid. Zij worden gediskwalificeerd voor een zaak overeenkomstig dit lid indien zij onder meer eerder in een hoedanigheid in die zaak bij het Hof of in een daarmee verband houdende strafzaak op nationaal niveau zijn betrokken waarbij de persoon die wordt onderzocht of vervolgd, betrokken is.

8. Elke vraag met betrekking tot de diskwalificatie van de aanklager of een plaatsvervangend aanklager wordt beslist door de Kamer van beroep.

(a) De persoon die wordt onderzocht of vervolgd, kan te allen tijde om de diskwalificatie van de aanklager of een plaatsvervangend aanklager verzoeken op de gronden die in dit artikel zijn uiteengezet;

(b) De Aanklager of de Plaatsvervangend Aanklager, naargelang het geval, heeft het recht om zijn of haar opmerkingen over de kwestie te presenteren;

9. De aanklager benoemt adviseurs met juridische expertise over specifieke kwesties, waaronder, maar niet beperkt tot, seksueel en gendergeweld en geweld tegen kinderen.

Artikel 43

Het register

1. De griffie is verantwoordelijk voor de niet-gerechtelijke aspecten van de administratie en dienstverlening van het Hof, onverminderd de taken en bevoegdheden van de aanklager overeenkomstig artikel 42.

2. De griffie wordt geleid door de griffier, die de hoofdadministrateur van de Rekenkamer is. De griffier oefent zijn taken uit onder gezag van de president van het Hof.

3. De griffier en de adjunct-griffier zijn personen met een hoog moreel karakter, zijn zeer bekwaam, hebben een uitstekende kennis van en spreken ten minste één van de werktalen van het Hof.

4. De rechters kiezen de griffier bij absolute meerderheid bij geheime stemming, rekening houdend met eventuele aanbevelingen van de Vergadering van Staten die Partij zijn. Indien de behoefte zich voordoet en op voordracht van de griffier, kiezen de rechters op dezelfde wijze een adjunct-griffier.

5. De griffier houdt zijn ambt voor een periode van vijf jaar, is eenmaal herkiesbaar en heeft een voltijdse functie. De adjunct-griffier houdt zijn ambt voor een periode van vijf jaar of voor een kortere termijn die door een volstrekte meerderheid van de rechters kan worden besloten, en kan worden gekozen op basis van het feit dat de adjunct-griffier wordt opgeroepen om naar behoren te dienen.

6. De griffier zet binnen de griffie een eenheid Slachtoffers en getuigen op. Deze eenheid biedt, in overleg met het bureau van de aanklager, beschermende maatregelen en beveiligingsregelingen, counseling en andere passende bijstand aan getuigen, slachtoffers die voor de rechtbank verschijnen en anderen die risico lopen wegens getuigenverklaringen van dergelijke getuigen. De eenheid omvat personeel met expertise op het gebied van trauma, inclusief trauma in verband met misdaden van seksueel geweld.

Artikel 44

Personeel

1. De aanklager en de griffier benoemen voor hun respectieve ambten het nodige gekwalificeerde personeel. In het geval van de aanklager omvat dit de benoeming van onderzoekers.

2. Bij de tewerkstelling van personeel zorgen de aanklager en de griffier voor de hoogste normen op het gebied van efficiëntie, bekwaamheid en integriteit en houden zij mutatis mutandis rekening met de criteria van artikel 36, lid 8.

3. De griffier stelt, met instemming van het voorzitterschap en de aanklager, een statuut voor, waarin de voorwaarden zijn opgenomen waaronder het personeel van de Rekenkamer wordt benoemd, beloond en ontslagen. Het Statuut wordt goedgekeurd door de Vergadering van Staten die Partij zijn.

4. Het Hof kan, in uitzonderlijke omstandigheden, gebruik maken van de expertise van gratis personeel dat wordt aangeboden door staten die partij zijn, intergouvernementele organisaties of niet-gouvernementele organisaties om de werkzaamheden van een van de organen van het Hof bij te staan. De Aanklager kan een dergelijk aanbod namens het Bureau van de Aanklager accepteren. Dit gratis personeel wordt in dienst genomen overeenkomstig de door de Vergadering van Staten die Partij zijn vast te stellen richtlijnen.

Artikel 45

Plechtige onderneming

Alvorens hun respectieve taken uit hoofde van dit statuut op zich te nemen, zullen de rechters, de aanklager, de plaatsvervangende aanklagers, de griffier en de plaatsvervangende griffier elk ter openbare terechtzitting een plechtige verbintenis aangaan om hun respectieve taken onpartijdig en gewetensvol uit te oefenen.

Artikel 46

Verwijdering uit kantoor

1. Een rechter, de aanklager, een plaatsvervangend aanklager, de griffier of de plaatsvervangend griffier worden uit zijn ambt ontslagen indien daartoe een besluit wordt genomen overeenkomstig lid 2, indien die persoon:

(a) wordt vastgesteld dat hij ernstig wangedrag heeft gepleegd of een ernstige inbreuk heeft gepleegd op zijn of haar taken krachtens dit Statuut, zoals bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering; of

(b) niet in staat is de functies uit te oefenen die vereist zijn door dit Statuut.

2. De Algemene Vergadering van Staten die Partij zijn, neemt bij geheime stemming een besluit over het ontslag van een rechter, de aanklager of een plaatsvervangend aanklager overeenkomstig lid 1:

(a) in het geval van een rechter, met een tweederde meerderheid van de Staten die Partij zijn op aanbeveling van een tweederde meerderheid van de andere rechters;

(b) in het geval van de Aanklager, met een absolute meerderheid van de Staten die Partij zijn;

(c) In het geval van een Plaatsvervangend Aanklager, bij volstrekte meerderheid van de Staten die Partij zijn op aanbeveling van de Aanklager.

3. De beslissing tot ontslag van de griffier of de adjunct-griffier wordt genomen bij volstrekte meerderheid van de rechters.

4. Een rechter, aanklager, plaatsvervangend aanklager, griffier of plaatsvervangend griffier wiens gedrag of bekwaamheid om de functies van het bureau uit te oefenen zoals vereist door dit statuut wordt betwist krachtens dit artikel, heeft alle gelegenheid om bewijsmateriaal te presenteren en te ontvangen en om zijn opmerkingen in te dienen in overeenstemming met met het Reglement voor de proces- en bewijsvoering. De betrokkene neemt op geen enkele andere wijze deel aan de behandeling van de zaak.

Artikel 47

Disciplinaire maatregelen

Tegen een rechter, aanklager, plaatsvervangend aanklager, griffier of plaatsvervangend griffier die een minder ernstig wangedrag heeft begaan dan bedoeld in artikel 46, eerste lid, worden disciplinaire maatregelen genomen overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

Artikel 48

Voorrechten en immuniteiten

1. Het Hof geniet op het grondgebied van elke staat die partij is de voorrechten en immuniteiten die nodig zijn voor de verwezenlijking van de doeleinden ervan.

2. De rechters, de aanklager, de plaatsvervangende aanklagers en de griffier genieten, wanneer zij in verband met of met betrekking tot de werkzaamheden van het Hof werkzaam zijn, dezelfde voorrechten en immuniteiten als aan hoofden van diplomatieke missies worden verleend en zullen na het verstrijken van hun ambtstermijn, blijft immuniteit genieten van elke juridische procedure met betrekking tot gesproken of geschreven woorden en handelingen die door hen in hun officiële hoedanigheid worden verricht.

3. De adjunct-griffier, het personeel van het bureau van de aanklager en het personeel van de griffie genieten de voorrechten en immuniteiten en faciliteiten die nodig zijn voor de vervulling van hun taken, overeenkomstig de overeenkomst inzake de voorrechten en immuniteiten van het Hof.

4. De raadsman, deskundigen, getuigen of andere personen die bij de zetel van het Hof aanwezig moeten zijn, krijgen de behandeling die nodig is voor de goede werking van het Hof, overeenkomstig de overeenkomst inzake de voorrechten en immuniteiten van het Hof. .

5. De voorrechten en immuniteiten van:

(a) Een rechter of de Aanklager kan worden vrijgesteld door een absolute meerderheid van de rechters;

(b) het Presidium kan afstand doen van de griffier;

(c) de Aanklager en het personeel van het Bureau van de Aanklager kunnen worden vrijgesteld door de Aanklager;

(d) Van de adjunct-griffier en het personeel van de griffie kan worden afgezien door de griffier.

Artikel 49

Salarissen, toelagen en uitgaven

De rechters, de aanklager, de plaatsvervangende aanklagers, de griffier en de plaatsvervangende griffier ontvangen alle salarissen, vergoedingen en kosten die door de Vergadering van Staten die Partij zijn kunnen worden vastgesteld. Deze salarissen en toelagen worden tijdens hun mandaat niet verlaagd.

Artikel 50

Officiële en werktalen

1. De officiële talen van het Hof zijn Arabisch, Chinees, Engels, Frans, Russisch en Spaans. De arresten van het Hof en andere besluiten tot oplossing van fundamentele kwesties voor het Hof worden in de officiële talen gepubliceerd. Het voorzitterschap bepaalt, overeenkomstig de criteria die zijn vastgelegd in het reglement van orde en bewijs, welke besluiten kunnen worden beschouwd als een oplossing voor fundamentele kwesties in de zin van dit lid.

2. De werktalen van het Hof zijn Engels en Frans. Het Reglement voor de proces- en bewijsvoering bepaalt in welke gevallen andere officiële talen als werktalen mogen worden gebruikt.

3. Op verzoek van een partij bij een procedure of van een staat die in een procedure mag tussenkomen, machtigt het Hof een andere taal dan het Engels of het Frans om door een dergelijke partij of staat te worden gebruikt, mits het Hof een dergelijke toestemming voor voldoende gemotiveerd zijn.

Artikel 51

Reglement van orde en bewijs

1. Het Reglement voor de proces- en bewijsvoering treedt in werking zodra het is aangenomen met een tweederde meerderheid van de leden van de Vergadering van Staten die Partij zijn.

2. Wijzigingen in het reglement van orde en bewijs kunnen worden voorgesteld door:

(a) elke staat die partij is;

(b) de rechters, handelend met volstrekte meerderheid; of

(c) De aanklager.

Dergelijke wijzigingen treden in werking wanneer zij zijn aangenomen met een tweederde meerderheid van de leden van de Vergadering van Staten die Partij zijn.

3. Na de vaststelling van het Reglement voor de proces- en bewijsvoering kunnen de rechters in dringende gevallen waarin de regels niet voorzien in een specifieke situatie voor het Hof, met een tweederde meerderheid van stemmen voorlopige regels opstellen die moeten worden toegepast totdat zij worden aangenomen , gewijzigd of verworpen tijdens de volgende gewone of bijzondere zitting van de Vergadering van Staten die Partij zijn.

4. Het Reglement voor de proces- en bewijsvoering, wijzigingen daarop en eventuele voorlopige regels moeten in overeenstemming zijn met dit statuut. Wijzigingen van het Reglement voor de proces- en bewijsvoering en de voorlopige regels worden niet met terugwerkende kracht toegepast ten nadele van de persoon die wordt onderzocht of vervolgd of die is veroordeeld.

5. In geval van tegenstrijdigheid tussen het statuut en het reglement van orde en bewijs, prevaleert het statuut.

Artikel 52

Reglement van het Hof

1. De rechters stellen overeenkomstig dit statuut en het reglement van orde en bewijs met volstrekte meerderheid het reglement van het Hof vast dat nodig is voor zijn normale werking.

2. De aanklager en de griffier worden geraadpleegd bij de opstelling van het reglement en eventuele wijzigingen daarvan.

3. Het reglement en eventuele wijzigingen daarvan worden van kracht bij aanneming, tenzij de rechters anders besluiten. Onmiddellijk na aanneming worden zij voor commentaar toegezonden aan de staten die partij zijn. Indien er binnen zes maanden geen bezwaren zijn van een meerderheid van de staten die partij zijn, blijven deze van kracht.

Deel 5. Onderzoek en vervolging

Artikel 53

Opening van een onderzoek

1. De aanklager start, na de hem ter beschikking gestelde informatie te hebben geëvalueerd, een onderzoek, tenzij hij of zij vaststelt dat er geen redelijke basis is om op grond van dit statuut verder te gaan. Bij de beslissing om een onderzoek in te stellen, onderzoekt de aanklager of:

(a) De informatie waarover de Aanklager beschikt, vormt een redelijke basis om aan te nemen dat een misdaad binnen de rechtsmacht van het Hof is of wordt begaan;

(b) de zaak is of zou ontvankelijk zijn op grond van artikel 17; en

c) Rekening houdend met de ernst van de misdaad en de belangen van de slachtoffers, zijn er niettemin substantiële redenen om aan te nemen dat een onderzoek niet in het belang van de gerechtigheid is.

Als de Aanklager vaststelt dat er geen redelijke basis is om verder te gaan en zijn of haar beslissing uitsluitend op bovenstaande subparagraaf (c) is gebaseerd, stelt hij of zij de Kamer van vooronderzoek daarvan in kennis.

2. Indien de Aanklager bij onderzoek tot de conclusie komt dat er onvoldoende grond is voor vervolging omdat:

(a) Er is niet voldoende juridische of feitelijke basis om een bevel of dagvaarding te eisen op grond van artikel 58;

(b) De zaak is niet-ontvankelijk op grond van artikel 17; of

(c) Vervolging is niet in het belang van de gerechtigheid, rekening houdend met alle omstandigheden, waaronder de ernst van de misdaad, de belangen van de slachtoffers en de leeftijd of zwakheid van de vermeende dader, en zijn of haar rol in de vermeende misdaad ;

De Aanklager stelt de Kamer van vooronderzoek en de Staat die een verwijzing krachtens artikel 14 voorlegt, of de Veiligheidsraad in een geval overeenkomstig artikel 13, lid (b), in kennis van zijn of haar conclusie en de redenen voor de conclusie.

3. (a) Op verzoek van de staat die een verzoek indient krachtens artikel 14 of de Veiligheidsraad overeenkomstig artikel 13, lid (b), kan de Kamer van vooronderzoek een besluit van de aanklager krachtens lid 1 of 2 herzien om niet door te gaan en kan de Aanklager verzoeken om die beslissing te herzien.

(b) Bovendien kan de Kamer van vooronderzoek op eigen initiatief een besluit van de Aanklager om niet door te gaan, herzien indien het uitsluitend is gebaseerd op lid 1, onder c), of 2, onder c). In dat geval is de beslissing van de aanklager slechts van kracht indien deze wordt bevestigd door de Kamer van vooronderzoek.

4. De aanklager kan te allen tijde een beslissing heroverwegen of hij een onderzoek of vervolging inleidt op basis van nieuwe feiten of informatie.

Artikel 54

Taken en bevoegdheden van de aanklager met betrekking tot onderzoeken

1. De aanklager:

(a) Om de waarheid vast te stellen, het onderzoek uitbreiden tot alle feiten en bewijzen die relevant zijn voor een beoordeling van de vraag of er krachtens dit statuut strafrechtelijke aansprakelijkheid bestaat, en daarbij de belastende en gelijkstellende omstandigheden gelijkelijk onderzoeken;

(b) Passende maatregelen nemen om de effectieve opsporing en vervolging van misdaden binnen de rechtsmacht van het Hof te verzekeren, en daarbij de belangen en persoonlijke omstandigheden van slachtoffers en getuigen respecteren, inclusief leeftijd, geslacht zoals gedefinieerd in artikel 7, lid 3 en gezondheid, en rekening houden met de aard van de misdaad, met name wanneer het gaat om seksueel geweld, geweld tegen vrouwen of geweld tegen kinderen; en

(c) de rechten van personen die voortvloeien uit dit Statuut volledig respecteren.

2. De aanklager kan onderzoeken verrichten op het grondgebied van een staat:

(a) in overeenstemming met de bepalingen van Deel 9; of

(b) Zoals toegestaan door de Kamer van vooronderzoek krachtens artikel 57, lid 3, onder d).

3. De aanklager kan:

(a) bewijs verzamelen en onderzoeken;

(b) verzoeken om de aanwezigheid van en ondervragen personen, slachtoffers en getuigen;

(c) de medewerking van een staat of intergouvernementele organisatie of regeling zoeken in overeenstemming met hun respectieve bevoegdheid en / of mandaat;

(d) het aangaan van regelingen of overeenkomsten die niet in strijd zijn met dit Statuut, zoals nodig kan zijn om de samenwerking van een staat, intergouvernementele organisatie of persoon te vergemakkelijken;

(e) ermee instemmen in geen enkel stadium van de procedure documenten of informatie openbaar te maken die de Aanklager verkrijgt onder de voorwaarde van vertrouwelijkheid en uitsluitend met het doel nieuw bewijs te genereren, tenzij de verstrekker van de informatie hiermee instemt; en

(f) de nodige maatregelen nemen of verzoeken dat de nodige maatregelen worden genomen om de vertrouwelijkheid van informatie, de bescherming van een persoon of het bewaren van bewijs te waarborgen.

Artikel 55

Rechten van personen tijdens een onderzoek

1. Met betrekking tot een onderzoek op grond van dit statuut:

a) niet worden gedwongen zichzelf te beschuldigen of schuld te bekennen;

(b) zal niet worden onderworpen aan enige vorm van dwang, dwang of bedreiging, aan marteling of aan enige andere vorm van wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing;

c) zal, indien ondervraagd in een andere taal dan een taal die de persoon volledig begrijpt en spreekt, kosteloos de hulp krijgen van een bekwame tolk en de vertalingen die nodig zijn om aan de vereisten van billijkheid te voldoen; en

(d) zal niet worden onderworpen aan willekeurige arrestatie of detentie, en mag zijn of haar vrijheid niet worden ontnomen, behalve om dergelijke redenen en in overeenstemming met de procedures die in dit Statuut zijn vastgelegd.

2. Indien er redenen zijn om aan te nemen dat een persoon binnen de rechtsmacht van het Hof een misdaad heeft gepleegd en die persoon op het punt staat te worden ondervraagd door de aanklager of door de nationale autoriteiten op grond van een verzoek dat is ingediend op grond van deel 9, heeft ook de volgende rechten waarover hij of zij zal worden geïnformeerd voordat hij wordt ondervraagd:

a) vóór het verhoor te worden geïnformeerd dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij of zij een misdrijf heeft gepleegd binnen de rechtsmacht van het Hof;

(b) Zwijgen, zonder dat een dergelijke stilte een overweging is bij het bepalen van schuld of onschuld;

(c) Om juridische bijstand te krijgen naar keuze van de persoon, of, indien de persoon geen juridische bijstand heeft, om hem of haar rechtsbijstand te laten toekomen, in elk geval waar de belangen van de rechter dit vereisen, en zonder betaling door de persoon in dat geval als de persoon niet over voldoende middelen beschikt om ervoor te betalen; en

(d) Te worden ondervraagd in aanwezigheid van een raadsman, tenzij de persoon vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht op raad.

Artikel 56

Rol van de Kamer van vooronderzoek met betrekking tot een unieke onderzoeksmogelijkheid

1. (a) Indien de aanklager van mening is dat een onderzoek een unieke gelegenheid biedt om een getuigenis of een verklaring van een getuige af te leggen of om bewijsmateriaal te onderzoeken, verzamelen of testen, dat later mogelijk niet beschikbaar is voor een proces, dient de aanklager informeer dus de Kamer van vooronderzoek.

(b) In dat geval kan de Kamer van vooronderzoek op verzoek van de Aanklager de nodige maatregelen nemen om de efficiëntie en integriteit van de gerechtelijke procedures te waarborgen en, in het bijzonder, om de rechten van de verdediging te beschermen.

(c) Tenzij de Kamer van vooronderzoek anders beslist, verstrekt de Aanklager de relevante informatie aan de persoon die is gearresteerd of verschenen in antwoord op een dagvaarding in verband met het onderzoek bedoeld onder (a), zodat hij of misschien wordt ze hierover gehoord.

2. De in lid 1, onder b), bedoelde maatregelen kunnen omvatten:

(a) het doen van aanbevelingen of orders met betrekking tot te volgen procedures;

(b) bepalen dat de procedure moet worden vastgelegd;

(c) het aanwijzen van een deskundige om te helpen;

(d) het verlenen van toestemming aan een persoon die is gearresteerd of voor het Hof is verschenen als reactie op een dagvaarding, om deel te nemen, of indien er nog geen dergelijke arrestatie of verschijning of raadsman is aangewezen, en een andere raadsman aan te wijzen de belangen van de verdediging bijwonen en vertegenwoordigen;

(e) het benoemen van een van zijn leden of, indien nodig, een andere beschikbare rechter van de Pre-Trial of Trial Division om aanbevelingen of bevelen te observeren en te doen met betrekking tot het verzamelen en bewaren van bewijs en het ondervragen van personen;

(f) Alle andere maatregelen nemen die nodig kunnen zijn om bewijs te verzamelen of te bewaren.

3. (a) Indien de Aanklager geen maatregelen heeft aangevraagd op grond van dit artikel, maar de Kamer van vooronderzoek van mening is dat dergelijke maatregelen nodig zijn om het bewijs te bewaren dat naar zijn mening essentieel zou zijn voor de verdediging tijdens het proces, pleegt zij overleg met de Aanklager als of er een goede reden is waarom de Aanklager de maatregelen niet heeft aangevraagd. Indien de Kamer van vooronderzoek na overleg tot de conclusie komt dat het niet gerechtvaardigd is om dergelijke maatregelen niet aan te vragen, kan de Kamer van vooronderzoek dergelijke maatregelen op eigen initiatief nemen.

(b) Tegen de beslissing van de Kamer van vooronderzoek om op eigen initiatief te handelen op grond van dit lid kan beroep worden ingesteld door de Aanklager. Het beroep wordt versneld behandeld.

4. De toelaatbaarheid van bewijsmateriaal dat is bewaard of verzameld voor berechting op grond van dit artikel, of het register daarvan, wordt tijdens de terechtzitting beheerst door artikel 69 en krijgt het gewicht dat wordt bepaald door de Kamer van berechting.

Artikel 57

Functies en bevoegdheden van de Kamer van vooronderzoek

1. Tenzij in dit statuut anders is bepaald, oefent de Kamer van vooronderzoek zijn taken uit in overeenstemming met de bepalingen van dit artikel.

2. (a) Besluiten of uitspraken van de Kamer van vooronderzoek gegeven krachtens de artikelen 15, 18, 19, 54, lid 2, 61, lid 7 en 72 moeten worden goedgekeurd door een meerderheid van de rechters.

(b) In alle andere gevallen kan een enkele rechter van de Kamer van vooronderzoek de in dit Statuut voorziene taken uitoefenen, tenzij anders bepaald in het Reglement voor de procesvoering en het bewijs of door een meerderheid van de Kamer van vooronderzoek.

3. Naast zijn andere taken uit hoofde van dit statuut, kan de Kamer van vooronderzoek:

(a) op verzoek van de Aanklager de orders en warrants uitgeven die nodig zijn voor een onderzoek;

(b) op verzoek van een persoon die is gearresteerd of is verschenen krachtens een dagvaarding krachtens artikel 58, dergelijke bevelen uitvaardigen, met inbegrip van maatregelen zoals die beschreven in artikel 56, of de medewerking zoeken in overeenstemming met deel 9, indien nodig om de persoon bij te staan bij de voorbereiding van zijn of haar verdediging;

c) waar nodig zorgen voor de bescherming en de privacy van slachtoffers en getuigen, het bewaren van bewijsmateriaal, de bescherming van personen die zijn gearresteerd of verschenen als reactie op een dagvaarding, en de bescherming van informatie over de nationale veiligheid;

(d) de Aanklager machtigen om specifieke onderzoeksmaatregelen te nemen op het grondgebied van een Staat die Partij is zonder de medewerking van die Staat uit hoofde van Deel 9 te hebben verzekerd, indien de Kamer van vooronderzoek, indien mogelijk gelet op de opvattingen van de betrokken Staat, heeft besloten in dat geval dat de staat duidelijk niet in staat is om een verzoek om medewerking uit te voeren vanwege het niet beschikbaar zijn van enige autoriteit of enig onderdeel van zijn rechtssysteem dat bevoegd is om het verzoek om medewerking uit hoofde van deel 9 uit te voeren.

(e) indien een arrestatiebevel of een dagvaarding is uitgevaardigd op grond van artikel 58, en met inachtneming van de kracht van het bewijs en de rechten van de betrokken partijen, zoals bepaald in dit statuut en het reglement van orde en bewijs, streven naar de medewerking van staten overeenkomstig artikel 93, lid 1, onder k), om beschermende maatregelen te nemen met het oog op verbeurdverklaring, met name ten behoeve van de slachtoffers.

Artikel 58

Afgifte door de Kamer van vooronderzoek van een arrestatiebevel of een dagvaarding

1. Op elk moment na de opening van een onderzoek zal de Kamer van vooronderzoek op verzoek van de aanklager een arrestatiebevel uitvaardigen indien een persoon, na onderzoek van het verzoek en het bewijs of andere informatie die door de aanklager is ingediend, is het tevreden dat:

(a) er zijn redelijke gronden om aan te nemen dat de persoon een misdaad heeft begaan binnen de jurisdictie van het Hof; en

(b) De arrestatie van de persoon lijkt noodzakelijk:

(i) Om ervoor te zorgen dat de persoon tijdens het proces verschijnt,

(ii) om ervoor te zorgen dat de persoon het onderzoek of de gerechtelijke procedure niet belemmert of in gevaar brengt, of

(iii) In voorkomend geval, om te voorkomen dat de persoon doorgaat met het plegen van dat misdrijf of een daarmee verband houdend misdrijf dat onder de bevoegdheid van het Hof valt en dat uit dezelfde omstandigheden voortvloeit.

2. De aanvraag van de aanklager bevat:

(a) de naam van de persoon en alle andere relevante identificerende informatie;

(b) een specifieke verwijzing naar de misdaden die onder de bevoegdheid van het Hof vallen en die de persoon zou hebben gepleegd;

c) een beknopte uiteenzetting van de feiten die deze misdaden zouden vormen;

(d) een samenvatting van het bewijs en alle andere informatie die redelijke gronden geeft om aan te nemen dat de persoon deze misdaden heeft gepleegd; en

(e) De reden waarom de Aanklager van mening is dat de arrestatie van de persoon noodzakelijk is.

3. Het arrestatiebevel bevat:

(a) de naam van de persoon en alle andere relevante identificerende informatie;

(b) een specifieke verwijzing naar de misdaden binnen de rechtsmacht van het Hof waarvoor de persoon wordt gearresteerd; en

c) een beknopte uiteenzetting van de feiten die deze misdaden zouden vormen.

4. Het arrestatiebevel blijft van kracht totdat het Hof anders beslist.

5. Op grond van het arrestatiebevel kan het Hof verzoeken om voorlopige aanhouding of aanhouding en overlevering van de persoon op grond van deel 9.

6. De Aanklager kan de Kamer van vooronderzoek verzoeken het arrestatiebevel te wijzigen door de daarin genoemde misdrijven te wijzigen of aan te vullen. De Kamer van vooronderzoek zal het bevel dusdanig wijzigen als zij ervan overtuigd is dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de persoon de gewijzigde of aanvullende misdrijven heeft gepleegd.

7. In plaats van een aanhoudingsbevel te vragen, kan de aanklager een verzoek indienen om de kamer van vooronderzoek te verzoeken de persoon te dagvaarden. Indien de Kamer van vooronderzoek ervan overtuigd is dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de persoon de vermeende misdaad heeft gepleegd en dat een dagvaarding voldoende is om de verschijning van de persoon te verzekeren, zal zij de dagvaarding uitbrengen, met of zonder voorwaarden die de vrijheid beperken (behalve detentie)) indien de nationale wetgeving daarin voorziet, om de persoon te laten verschijnen. De oproeping bevat:

(a) de naam van de persoon en alle andere relevante identificerende informatie;

(b) de gespecificeerde datum waarop de persoon moet verschijnen;

c) een specifieke verwijzing naar de misdaden die onder de bevoegdheid van het Hof vallen en die de persoon zou hebben gepleegd; en

d) een beknopte uiteenzetting van de feiten die de misdaad zouden vormen.

De oproeping wordt betekend aan de persoon.

Artikel 59

Arrestatieprocedures in de staat van bewaring

1. Een staat die partij is en die een verzoek tot voorlopige aanhouding of tot aanhouding en overlevering heeft ontvangen, neemt onmiddellijk maatregelen om de betrokken persoon te arresteren overeenkomstig zijn wetten en de bepalingen van deel 9.

2. Een aangehouden persoon wordt onverwijld voor de bevoegde rechterlijke autoriteit in de staat van bewaring gebracht, die overeenkomstig de wetgeving van die staat bepaalt dat:

(a) Het bevel is van toepassing op die persoon;

(b) de persoon is gearresteerd volgens het juiste proces; en

(c) De rechten van de persoon zijn gerespecteerd.

3. De aangehouden persoon heeft het recht om in afwachting van de overlevering een verzoek om voorlopige invrijheidstelling in te dienen bij de bevoegde autoriteit in de staat van bewaring.

4. Bij het nemen van een besluit over een dergelijke aanvraag onderzoekt de bevoegde autoriteit in de staat van bewaring of er, gezien de ernst van de vermeende misdaden, dringende en uitzonderlijke omstandigheden zijn om de voorlopige invrijheid te rechtvaardigen en of er noodzakelijke waarborgen zijn om ervoor te zorgen dat de vrijheidsbeneming De staat kan zijn plicht tot overlevering van de persoon aan het Hof vervullen. Het staat de bevoegde autoriteit van de staat van bewaring niet open om na te gaan of het aanhoudingsbevel naar behoren is afgegeven overeenkomstig artikel 58, lid 1, onder a) en b).

5. De Kamer van vooronderzoek wordt in kennis gesteld van elk verzoek om voorlopige invrijheidstelling en doet aanbevelingen aan de bevoegde autoriteit in de Staat van bewaring. De bevoegde autoriteit in de staat van bewaring neemt dergelijke aanbevelingen, met inbegrip van eventuele aanbevelingen om de ontsnapping van de persoon te voorkomen, ten volle in overweging alvorens haar beslissing te nemen.

6. Indien de persoon voorlopige invrijheidstelling wordt verleend, kan de Kamer van vooronderzoek verzoeken om periodieke verslagen over de status van de voorlopige invrijheidstelling.

7. Zodra de persoon in bewaring heeft gegeven tot overlevering, wordt hij zo spoedig mogelijk aan het Hof geleverd.

Artikel 60

Inleidende procedure voor het Hof

1. Na de overlevering van de persoon aan het Hof of de verschijning van de persoon vrijwillig of krachtens een dagvaarding voor het Hof, vergewist de Kamer van vooronderzoek zich ervan dat de persoon in kennis is gesteld van de misdaden die hij of zij zou hebben gepleegd. hebben begaan, en van zijn of haar rechten onder dit Statuut, met inbegrip van het recht om in afwachting van proef een voorlopige vrijlating aan te vragen.

2. Een persoon tegen wie een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, kan in afwachting van het proces om voorlopige vrijlating verzoeken. Indien de Kamer van vooronderzoek ervan overtuigd is dat aan de voorwaarden van artikel 58, eerste lid, is voldaan, blijft de persoon in bewaring. Indien niet zo tevreden is, laat de Kamer van vooronderzoek de persoon vrij, met of zonder voorwaarden.

3. De Kamer van vooronderzoek herziet periodiek haar uitspraak over de vrijlating of detentie van de persoon en kan dit te allen tijde doen op verzoek van de Aanklager of de persoon. Bij een dergelijke herziening kan het zijn uitspraak met betrekking tot detentie, vrijlating of voorwaarden voor vrijlating wijzigen, indien het ervan overtuigd is dat gewijzigde omstandigheden dit vereisen.

4. De Kamer van vooronderzoek zorgt ervoor dat een persoon niet voor een onredelijke periode wordt vastgehouden voorafgaand aan het proces wegens onvergeeflijke vertraging door de Aanklager. Als een dergelijke vertraging zich voordoet, overweegt het Hof de persoon met of zonder voorwaarden vrij te laten.

5. Indien nodig kan de Kamer van vooronderzoek een arrestatiebevel uitvaardigen om de aanwezigheid van een vrijgelaten persoon te beveiligen.

Artikel 61

Bevestiging van de kosten vóór de proef

1. Behoudens het bepaalde in lid 2, houdt de Kamer van vooronderzoek binnen een redelijke termijn na diens overlevering of vrijwillige verschijning voor het Hof een hoorzitting om de aanklachten te bevestigen waarop de Aanklager voornemens is terecht te staan. De hoorzitting wordt gehouden in aanwezigheid van de aanklager en de beschuldigde persoon, evenals zijn of haar raadsman.

2. De Kamer van vooronderzoek kan, op verzoek van de Aanklager of ambtshalve, een hoorzitting houden in afwezigheid van de beschuldigde persoon om de aanklachten te bevestigen waarvoor de Aanklager voornemens is terecht te staan wanneer de persoon:

(a) heeft afgezien van zijn of haar recht om aanwezig te zijn; of

b) is gevlucht of kan niet worden gevonden en alle redelijke stappen zijn ondernomen om zijn of haar verschijning voor het Hof te verzekeren en de persoon op de hoogte te stellen van de beschuldigingen en dat er een hoorzitting zal plaatsvinden om deze beschuldigingen te bevestigen.

In dat geval wordt de persoon vertegenwoordigd door een raadsman wanneer de Kamer van vooronderzoek vaststelt dat dit in het belang van de gerechtigheid is.

3. Binnen een redelijke termijn vóór de hoorzitting moet de persoon:

(a) een kopie ontvangen van het document met de aanklachten waarop de Aanklager voornemens is de persoon voor de rechter te brengen; en

(b) Tijdens de hoorzitting worden geïnformeerd over het bewijs waarop de Aanklager voornemens is te vertrouwen.

De Kamer van vooronderzoek kan bevelen uitvaardigen met betrekking tot de openbaarmaking van informatie ten behoeve van de hoorzitting.

4. Vóór de hoorzitting kan de aanklager het onderzoek voortzetten en eventuele kosten wijzigen of intrekken. De persoon wordt vóór het horen van elke wijziging of intrekking van kosten redelijkerwijs op de hoogte gesteld. In geval van intrekking van kosten, deelt de aanklager de redenen voor de intrekking mee aan de Kamer van vooronderzoek.

5. Tijdens de hoorzitting ondersteunt de aanklager elke beschuldiging met voldoende bewijsmateriaal om substantiële redenen aan te nemen om te geloven dat de persoon de beschuldiging heeft gepleegd. De aanklager kan vertrouwen op documentair of beknopt bewijs en hoeft niet de getuigen op te roepen die naar verwachting zullen getuigen tijdens het proces.

6. Ter terechtzitting kan de persoon:

(a) bezwaar te maken tegen de kosten;

(b) het door de Aanklager overgelegde bewijsmateriaal betwisten; en

(c) Aanwezig bewijs.

7. De Kamer van vooronderzoek stelt op basis van de hoorzitting vast of er voldoende bewijs is om substantiële gronden aan te nemen om te veronderstellen dat de persoon elk van de tenlastegelegde feiten heeft gepleegd. Op basis van haar beslissing zal de Kamer van vooronderzoek:

(a) Bevestig de beschuldigingen waarvoor het heeft vastgesteld dat er voldoende bewijs is, en verbind de persoon voor een proceskamer voor berechting van de beschuldigingen zoals bevestigd;

(b) weigeren deze kosten te bevestigen op grond waarvan zij heeft vastgesteld dat er onvoldoende bewijs is;

(c) de hoorzitting verdagen en de aanklager verzoeken na te denken over:

(i) het leveren van verder bewijs of het uitvoeren van verder onderzoek met betrekking tot een bepaalde aanklacht; of

(ii) een aanklacht wijzigen omdat het overgelegde bewijsmateriaal blijk geeft van een ander misdrijf binnen de rechtsmacht van het Hof.

8. Indien de Kamer van vooronderzoek weigert een aanklacht te bevestigen, wordt de Aanklager niet belet om vervolgens om bevestiging te verzoeken als het verzoek wordt ondersteund door aanvullend bewijs.

9. Nadat de aanklachten zijn bevestigd en voordat het proces is begonnen, kan de aanklager, met toestemming van de Kamer van vooronderzoek en na kennisgeving aan de verdachte, de kosten wijzigen. Als de Aanklager bijkomende kosten wil toevoegen of zwaardere kosten wil vervangen, moet er een hoorzitting onder dit artikel plaatsvinden om deze kosten te bevestigen. Na aanvang van de terechtzitting kan de aanklager, met toestemming van de proceskamer, de kosten intrekken.

10. Elk eerder afgegeven bevel vervalt met betrekking tot alle kosten die niet zijn bevestigd door de Kamer van vooronderzoek of die zijn ingetrokken door de Aanklager.

11. Zodra de aanklachten overeenkomstig dit artikel zijn bevestigd, vormt het voorzitterschap een Kamer van berechting die, met inachtneming van lid 9 en artikel 64, lid 4, verantwoordelijk is voor de uitvoering van latere procedures en elke functie van de Kamer van vooronderzoek die relevant en toepasbaar is in die procedure.

Deel 6. De proef

Artikel 62

Plaats van beproeving

Tenzij anders wordt beslist, is de plaats van het proces de zetel van het Hof.

Artikel 63

Proces in aanwezigheid van de verdachte

1. De beklaagde is tijdens de terechtzitting aanwezig.

2. Indien de verdachte, die voor het gerecht aanwezig is, het proces blijft verstoren, kan de proceskamer de verdachte verwijderen en hem of haar de mogelijkheid geven het proces te observeren en de raadsman van buiten de rechtszaal te instrueren door middel van communicatie technologie, indien nodig. Dergelijke maatregelen worden alleen in uitzonderlijke omstandigheden genomen nadat andere redelijke alternatieven ontoereikend zijn gebleken, en alleen voor de duur die strikt vereist is.

Artikel 64

Functies en bevoegdheden van de proceskamer

1. De in dit artikel uiteengezette functies en bevoegdheden van de proceskamer worden uitgeoefend in overeenstemming met dit statuut en het reglement van orde en bewijs.

2. De proceskamer zorgt ervoor dat een proces eerlijk en snel verloopt en wordt uitgevoerd met volledige eerbiediging van de rechten van de beklaagde en met inachtneming van de bescherming van slachtoffers en getuigen.

3. Na toewijzing van een zaak voor berechting in overeenstemming met dit statuut, zal de voor de behandeling van de zaak toegewezen kamer van berechting:

(a) met de partijen overleggen en de procedures vaststellen die nodig zijn om het eerlijk en snel verloop van de procedure te vergemakkelijken;

(b) Bepaal de taal of talen die tijdens de proef zullen worden gebruikt; en

(c) Behoudens alle andere relevante bepalingen van dit Statuut, moet worden voorzien in de openbaarmaking van documenten of informatie die niet eerder openbaar zijn gemaakt, voldoende vóór de aanvang van de proef om een adequate voorbereiding op de proef mogelijk te maken.

4. De Kamer van berechting kan, indien nodig voor een doeltreffend en eerlijk functioneren, inleidende kwesties voorleggen aan de Kamer van vooronderzoek of, indien nodig, aan een andere beschikbare rechter van de Afdeling vooronderzoek.

5. Na kennisgeving aan de partijen kan de Kamer van berechting, in voorkomend geval, opleggen dat er sprake is van voeging of ontslag wegens beschuldigingen tegen meer dan één beschuldigde.

6. Bij het uitoefenen van haar taken voorafgaand aan de terechtzitting of tijdens de terechtzitting kan de Kamer van berechting, indien nodig:

(a) alle functies uitoefenen van de Kamer van vooronderzoek als bedoeld in artikel 61, lid 11;

(b) de aanwezigheid en getuigenis van getuigen te eisen en documenten en ander bewijs te overleggen door, indien nodig, de bijstand van staten te verkrijgen zoals bepaald in dit statuut;

(c) te voorzien in de bescherming van vertrouwelijke informatie;

(d) de overlegging van bewijsmateriaal gelasten naast het bewijs dat al vóór de proef is verzameld of tijdens de proef door de partijen is voorgelegd;

(e) zorgen voor de bescherming van de beklaagden, getuigen en slachtoffers; en

(f) Regel over alle andere relevante zaken.

7. Het proces is openbaar. De proceskamer kan echter bepalen dat bijzondere omstandigheden vereisen dat bepaalde procedures in besloten zitting plaatsvinden voor de in artikel 68 uiteengezette doeleinden, of ter bescherming van vertrouwelijke of gevoelige informatie die als bewijs moet worden verstrekt.

8. (a) Bij aanvang van het proces heeft de Kamer van berechting de verdachten de kosten voorgelezen die eerder door de Kamer van vooronderzoek waren bevestigd. De Kamer van eerste aanleg vergewist zich ervan dat de verdachte de aard van de aanklacht begrijpt. Het biedt hem of haar de mogelijkheid om schuld te erkennen overeenkomstig artikel 65 of om niet schuldig te pleiten.

(b) Tijdens de terechtzitting kan de presiderende rechter aanwijzingen geven voor het verloop van de procedure, onder meer om ervoor te zorgen dat deze op eerlijke en onpartijdige wijze worden gevoerd. Onder voorbehoud van aanwijzingen van de presiderende rechter, kunnen de partijen bewijzen indienen overeenkomstig de bepalingen van dit statuut.

9. De Kamer van berechting heeft onder meer de bevoegdheid om op verzoek van een partij of ambtshalve:

(a) uitspraak doen over de toelaatbaarheid of relevantie van bewijs; en

(b) Neem alle noodzakelijke stappen om de orde tijdens een hoorzitting te handhaven.

10. De Kamer van berechting zorgt ervoor dat een volledig verslag van het proces, dat de procedure nauwkeurig weergeeft, wordt gemaakt en dat het door de griffier wordt bijgehouden en bewaard.

Artikel 65

Procedure over schuldbekentenis

1. Indien de verdachte schuld bekent overeenkomstig artikel 64, lid 8, onder a), bepaalt de Kamer van berechting of:

(a) De verdachte begrijpt de aard en de gevolgen van de schuldbekentenis;

(b) de bekentenis wordt vrijwillig gedaan na voldoende overleg met de raadsman; en

(c) De erkenning van schuld wordt ondersteund door de feiten van de zaak die zijn vervat in:

(i) de kosten die door de Aanklager zijn ingediend en door de beklaagde zijn erkend;

(ii) alle door de Aanklager aangeboden materialen die de kosten aanvullen en die de verdachte accepteert; en

(iii) Elk ander bewijs, zoals de getuigenverklaring, gepresenteerd door de Aanklager of de beklaagde.

2. Indien de Kamer van berechting ervan overtuigd is dat de in lid 1 bedoelde aangelegenheden zijn vastgesteld, beschouwt zij de schuldbekentenis, samen met het eventuele aanvullende bewijsmateriaal, als alle essentiële feiten die nodig zijn om het misdrijf te bewijzen waarmee de schuldbekentenis heeft betrekking op en kan de beschuldigde van die misdaad veroordelen.

3. Indien de Kamer van berechting er niet van overtuigd is dat de in lid 1 bedoelde aangelegenheden zijn vastgesteld, beschouwt zij de schuldbekentenis als niet bewezen, in welk geval zij gelast dat de terechtzitting wordt voortgezet volgens de gewone procesprocedures. krachtens dit statuut en kan de zaak naar een andere proceskamer verwijzen.

4. Indien de proceskamer van mening is dat een vollediger presentatie van de feiten van de zaak vereist is in het belang van de gerechtigheid, in het bijzonder de belangen van de slachtoffers, kan de proceskamer:

(a) de aanklager verzoeken om aanvullend bewijs te overleggen, waaronder de getuigenverklaring; of

b) te gelasten dat het proces wordt voortgezet volgens de gewone procesprocedures van dit statuut, in welk geval het de schuldbekentenis als niet-bewezen beschouwt en de zaak naar een andere proceskamer kan terugverwijzen.

5. Eventuele besprekingen tussen de Aanklager en de verdediging over wijziging van de tenlastelegging, schuldbekentenis of op te leggen sanctie zijn niet bindend voor het Hof.

Artikel 66

Vermoeden van onschuld

1. Eenieder wordt geacht onschuldig te zijn totdat hij overeenkomstig het toepasselijke recht schuldig is bevonden aan het Hof.

2. Het is aan de Aanklager om de schuld van de verdachte te bewijzen.

3. Om de verdachte te veroordelen, moet de rechtbank buiten redelijke twijfel overtuigd zijn van de schuld van de verdachte.

Artikel 67

Rechten van de verdachte

1. Bij het bepalen van een aanklacht heeft de verdachte recht op een openbare hoorzitting, met inachtneming van de bepalingen van dit statuut, op een onpartijdige hoorzitting en op de volgende minimumgaranties, in volledige gelijkheid:

(a) Snel en gedetailleerd te worden geïnformeerd over de aard, oorzaak en inhoud van de aanklacht, in een taal die de verdachte volledig begrijpt en spreekt;

(b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten voor de voorbereiding van de verdediging en vrijelijk te communiceren met de raadsman van de keuze van de verdachte in vertrouwen;

(c) te proberen zonder onnodige vertraging;

(d) Behoudens artikel 63, lid 2, aanwezig zijn bij het proces, de verdediging persoonlijk voeren of door rechtsbijstand naar keuze van de verdachte, worden geïnformeerd, indien de verdachte geen rechtsbijstand heeft, van dit recht en te beschikken over rechtsbijstand door het Hof in alle gevallen waarin de belangen van de rechter dit vereisen, en zonder betaling indien de verdachte niet over voldoende middelen beschikt om daarvoor te betalen;

(e) om de getuigen tegen hem of haar te horen of te hebben gehoord en om namens hem de getuigen te laten bijwonen en te horen onder dezelfde voorwaarden als getuigen tegen hem of haar. De verdachte heeft ook het recht om verweer te voeren en om ander bewijs te overleggen dat op grond van dit statuut toelaatbaar is;

(f) kosteloos de hulp van een bekwame tolk en de vertalingen krijgen die nodig zijn om aan de eisen van billijkheid te voldoen, indien de aan het Hof voorgelegde procedures of documenten niet in een taal zijn die de verdachte begrijpt en spreekt volledig;

(g) niet te worden gedwongen om te getuigen of schuld te bekennen en te zwijgen, zonder dat een dergelijke stilte een overweging is bij het vaststellen van schuld of onschuld;

(h) ter verdediging een ongedragen mondelinge of schriftelijke verklaring afleggen; en

(i) hem of haar geen omkering van de bewijslast of enige last van weerlegging te hebben opgelegd.

2. Naast elke andere openbaarmaking waarin dit Statuut voorziet, zal de Aanklager, zodra dit uitvoerbaar is, bewijsmateriaal in het bezit of de controle van de Aanklager openbaar maken waarvan hij of zij meent dat het de onschuld van de beklaagde aantoont of neigt te vertonen, of om de schuld van de beklaagde te verzachten, of die de geloofwaardigheid van het bewijs van vervolging kan aantasten. In geval van twijfel over de toepassing van dit lid, beslist het Hof.

Artikel 68

Bescherming van de slachtoffers en getuigen en hun deelname aan de procedure

1. Het Hof neemt passende maatregelen om de veiligheid, het fysieke en psychologische welzijn, de waardigheid en de privacy van slachtoffers en getuigen te beschermen. Daarbij houdt het Hof rekening met alle relevante factoren, waaronder leeftijd, geslacht zoals gedefinieerd in artikel 7, lid 3, en gezondheid, en de aard van de misdaad, in het bijzonder, maar niet beperkt tot, wanneer de misdaad seksuele of gendergeweld of geweld tegen kinderen. De aanklager neemt dergelijke maatregelen, met name tijdens het onderzoek naar en de vervolging van dergelijke misdrijven. Deze maatregelen mogen geen afbreuk doen aan of strijdig zijn met de rechten van de verdachte en een eerlijk en onpartijdig proces.

2. In afwijking van het beginsel van openbare hoorzittingen waarin artikel 67 voorziet, kunnen de kamers van het Hof, ter bescherming van slachtoffers en getuigen of beklaagden, een deel van de procedure met gesloten deuren voeren of de presentatie van bewijsmateriaal langs elektronische weg toestaan andere speciale middelen. Dergelijke maatregelen worden met name uitgevoerd in het geval van een slachtoffer van seksueel geweld of een kind dat slachtoffer of getuige is, tenzij het Hof anders beslist, gelet op alle omstandigheden, met name de mening van het slachtoffer of de getuige. .

3. Wanneer de persoonlijke belangen van de slachtoffers worden geschaad, staat het Hof toe dat hun standpunten en zorgen worden gepresenteerd en overwogen in fasen van de procedure die het Hof passend acht en op een wijze die niet nadelig is voor of strijdig is met de rechten van de verdachte en een eerlijk en onpartijdig proces. Dergelijke opvattingen en zorgen kunnen naar voren worden gebracht door de wettelijke vertegenwoordigers van de slachtoffers wanneer het Hof dit passend acht, in overeenstemming met het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

4. De Eenheid Slachtoffers en Getuigen kan de Aanklager en de Rechtbank adviseren over passende beschermingsmaatregelen, beveiligingsregelingen, begeleiding en bijstand als bedoeld in artikel 43, zesde lid.

5. Indien de openbaarmaking van bewijs of informatie op grond van dit statuut kan leiden tot een ernstig gevaar voor de veiligheid van een getuige of zijn of haar familie, kan de aanklager, met het oog op een procedure die voorafgaand aan de aanvang van het proces is gevoerd, onthoud dergelijk bewijs of dergelijke informatie en dien in plaats daarvan een samenvatting in. Dergelijke maatregelen worden uitgevoerd op een wijze die geen afbreuk doet aan of in strijd is met de rechten van de beklaagde en op een eerlijk en onpartijdig proces.

6. Een staat kan een verzoek indienen om de nodige maatregelen te nemen met betrekking tot de bescherming van zijn personeelsleden of functionarissen en de bescherming van vertrouwelijke of gevoelige informatie.

Artikel 69

Bewijs

1. Alvorens te getuigen legt elke getuige overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering een verbintenis af met betrekking tot de waarheidsgetrouwheid van het door die getuige te leveren bewijs.

2. De getuigenverklaring van een getuige ter terechtzitting wordt persoonlijk afgelegd, behalve voor zover voorzien in de maatregelen bedoeld in artikel 68 of in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering. Het Hof kan ook toestaan dat door middel van video- of audiotechnologie viva voce (mondeling) of opgenomen getuigenissen worden afgelegd door middel van video- of audiotechnologie, evenals de invoering van documenten of schriftelijke afschriften, onder voorbehoud van dit statuut en in overeenstemming met het reglement van orde en bewijs. Deze maatregelen mogen geen afbreuk doen aan of strijdig zijn met de rechten van de verdachte.

3. De partijen kunnen overeenkomstig artikel 64 bewijsmateriaal overleggen dat relevant is voor de zaak. Het Hof heeft de bevoegdheid om de overlegging te verlangen van alle bewijsstukken die het voor de vaststelling van de waarheid noodzakelijk acht.

4. Het Hof kan uitspraak doen over de relevantie of toelaatbaarheid van enig bewijsmateriaal, waarbij het onder meer rekening houdt met de bewijskracht van het bewijsmateriaal en eventuele vooroordelen die dergelijk bewijsmateriaal kan veroorzaken voor een eerlijk proces of voor een eerlijke evaluatie van de getuigenis van een getuige, overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

5. Het Hof respecteert en neemt de voorrechten inzake vertrouwelijkheid in acht, zoals bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

6. Het Hof verlangt geen bewijs van algemeen bekende feiten, maar kan er kennis van nemen.

7. Bewijs verkregen door een schending van dit statuut of internationaal erkende mensenrechten is niet toelaatbaar indien:

(a) De overtreding werpt aanzienlijke twijfel op over de betrouwbaarheid van het bewijs; of

(b) De toelating van het bewijs zou in tegenspraak zijn met en zou de integriteit van de procedure ernstig schaden.

8. Bij zijn beslissing over de relevantie of toelaatbaarheid van door een staat verzameld bewijs, doet het Hof geen uitspraak over de toepassing van het nationale recht van de staat.

Artikel 70

Misdrijven tegen de rechtsbedeling

1. Het Hof is bevoegd voor de volgende strafbare feiten in verband met zijn rechtsbedeling wanneer het opzettelijk is gepleegd:

(a) het geven van valse getuigenissen wanneer het op grond van artikel 69, eerste lid, verplicht is de waarheid te vertellen;

(b) bewijsmateriaal overleggen waarvan de partij weet dat het vals of vervalst is;

(c) het op corrupte wijze beïnvloeden van een getuige, het hinderen of verstoren van de aanwezigheid of getuigenis van een getuige, represailles nemen tegen een getuige wegens het geven van een getuigenis of het vernietigen, knoeien met of verstoren van de verzameling van bewijsmateriaal;

(d) het belemmeren, intimideren of corrupt beïnvloeden van een ambtenaar van het Hof met het doel de ambtenaar te dwingen of te overtuigen zijn of haar taken niet of niet naar behoren te vervullen;

(e) represailles tegen een ambtenaar van het Hof wegens taken die door die of een andere ambtenaar zijn vervuld;

(f) Omkoping vragen of accepteren als ambtenaar van het Hof in verband met zijn of haar officiële taken.

2. De beginselen en procedures voor de uitoefening van de bevoegdheid van het Hof inzake strafbare feiten uit hoofde van dit artikel zijn die welke zijn vastgelegd in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering. De voorwaarden voor het verlenen van internationale samenwerking aan het Hof met betrekking tot zijn procedures op grond van dit artikel worden beheerst door de nationale wetgeving van de aangezochte staat.

3. In geval van veroordeling kan het Hof een gevangenisstraf van ten hoogste vijf jaar opleggen, of een boete overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering, of beide.

4. (a) Elke Staat die Partij is, breidt zijn strafwetten die strafbare feiten in verband met de integriteit van zijn eigen onderzoeks- of gerechtelijke proces bestraffen uit tot strafbare feiten als bedoeld in dit artikel, gepleegd op zijn grondgebied of door een van zijn onderdanen;

(b) Op verzoek van het Hof legt de Staat die Partij is, telkens wanneer hij dit passend acht, de zaak voor vervolging bij zijn bevoegde autoriteiten voor. Die autoriteiten behandelen dergelijke gevallen zorgvuldig en besteden voldoende middelen om ze doeltreffend te kunnen behandelen.

Artikel 71

Sancties wegens wangedrag voor het Hof

1. Het Hof kan personen die voor hem aanwezig zijn en die wangedrag hebben begaan, waaronder onderbreking van de procedure of opzettelijke weigering om gevolg te geven aan zijn instructies, door andere administratieve maatregelen dan opsluiting, zoals tijdelijke of definitieve verwijdering uit de rechtszaal, een boete of andere soortgelijke sancties opleggen. maatregelen waarin het Reglement voor de proces- en bewijsvoering voorziet.

2. De procedures voor het opleggen van de in lid 1 bedoelde maatregelen zijn die welke zijn vastgelegd in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

Artikel 72

Bescherming van nationale veiligheidsinformatie

1. Dit artikel is in ieder geval van toepassing wanneer de openbaarmaking van de informatie of documenten van een staat naar het oordeel van die staat zijn nationale veiligheidsbelangen zou schaden. Dergelijke gevallen omvatten die welke vallen onder de reikwijdte van artikel 56, leden 2 en 3, artikel 61, lid 3, artikel 64, lid 3, artikel 67, lid 2, artikel 68, lid 6, artikel 87, lid 6 en artikel 93, evenals gevallen die zich voordoen in een ander stadium van de procedure waarin een dergelijke openbaarmaking in het geding kan zijn.

2. Dit artikel is ook van toepassing wanneer een persoon die is verzocht om informatie of bewijs te verstrekken, dit heeft geweigerd of de zaak naar de staat heeft verwezen omdat openbaarmaking de nationale veiligheidsbelangen van een staat en de betrokken staat zou schaden. bevestigt dat het van mening is dat openbaarmaking haar nationale veiligheidsbelangen zou schaden.

3. Niets in dit artikel doet afbreuk aan de vereisten van vertrouwelijkheid die van toepassing zijn op grond van artikel 54, lid 3, onder e) en f), of de toepassing van artikel 73.

4. Indien een staat verneemt dat informatie of documenten van de staat in een van de fasen van de procedure openbaar worden gemaakt of waarschijnlijk zullen worden bekendgemaakt, en hij van mening is dat openbaarmaking zijn nationale veiligheidsbelangen zou schaden, heeft die staat de recht om tussenbeide te komen om een oplossing te vinden voor de kwestie in overeenstemming met dit artikel.

5. Indien de openbaarmaking van informatie naar het oordeel van een staat afbreuk zou doen aan zijn nationale veiligheidsbelangen, worden alle redelijke maatregelen genomen door de staat, in samenwerking met de aanklager, de verdediging, de kamer voor vooronderzoek of de kamer voor berechting, naargelang het geval, proberen de zaak op een coöperatieve manier op te lossen. Dergelijke stappen kunnen zijn:

(a) Wijziging of verduidelijking van het verzoek;

b) een beslissing van het Hof met betrekking tot de relevantie van de informatie of het gezochte bewijs, of een beslissing of het bewijs, hoewel relevant, afkomstig zou kunnen zijn of is verkregen van een andere bron dan de aangezochte staat;

(c) het verkrijgen van de informatie of het bewijs uit een andere bron of in een andere vorm; of

(d) Overeenkomst over de voorwaarden waaronder de bijstand zou kunnen worden verleend, waaronder onder meer het verstrekken van samenvattingen of redacties, beperkingen op openbaarmaking, gebruik achter gesloten deuren of andere beschermende maatregelen die krachtens het statuut en het reglement van orde zijn toegestaan en bewijs.

6. Zodra alle redelijke maatregelen zijn genomen om de zaak via coöperatieve middelen op te lossen, en indien de staat van mening is dat er geen middelen of voorwaarden zijn waaronder de informatie of documenten kunnen worden verstrekt of openbaar gemaakt, onverminderd zijn nationale veiligheidsbelangen, dient hij stelt de Aanklager of het Hof dus in kennis van de specifieke redenen voor zijn beslissing, tenzij een specifieke beschrijving van de redenen zelf noodzakelijkerwijs zou leiden tot een dergelijk nadeel voor de nationale veiligheidsbelangen van de Staat.

7. Indien de rechtbank vervolgens vaststelt dat het bewijs relevant en noodzakelijk is voor de vaststelling van de schuld of onschuld van de verdachte, kan de rechtbank de volgende maatregelen nemen:

(a) Wanneer om openbaarmaking van de informatie of het document wordt verzocht op grond van een verzoek om medewerking krachtens deel 9 of de in lid 2 beschreven omstandigheden, en de staat de in artikel 93, lid 4, bedoelde weigeringsgrond heeft ingeroepen:

i) Het Hof kan, alvorens tot een conclusie te komen als bedoeld in lid 7, onder a), ii), om nader overleg verzoeken om de vertegenwoordigingen van de staat te onderzoeken, eventueel met inbegrip van hoorzittingen achter gesloten deuren en ex parte ;

(ii) Indien het Hof concludeert dat, door een beroep te doen op de weigeringsgrond op grond van artikel 93, lid 4, de aangezochte staat in de gegeven omstandigheden niet handelt in overeenstemming met zijn verplichtingen krachtens dit statuut, kan het Hof de zaak voorleggen in overeenstemming met artikel 87, lid 7, met vermelding van de redenen voor de conclusie; en

(iii) Het Hof kan tijdens de terechtzitting van de verdachte een conclusie trekken over het al dan niet bestaan van een feit, al naar gelang de omstandigheden passend zijn; of

(b) In alle andere omstandigheden:

(i) Openbaarmaking van orders; of

(ii) Voorzover het geen openbaarmaking gelast, in de rechtszaak tegen de verdachte een conclusie trekken over het al dan niet bestaan van een feit, zoals passend kan zijn in de omstandigheden.

Artikel 73

Informatie of documenten van derden

Indien een staat die partij is door het Hof wordt verzocht een document of informatie in bewaring, bezit of controle te verstrekken dat hem in vertrouwen is onthuld door een staat, een intergouvernementele organisatie of een internationale organisatie, vraagt hij de opsteller om toestemming voor openbaarmaking dat document of die informatie. Indien de initiator een Staat die Partij is, stemt hij in met de openbaarmaking van de informatie of het document of verbindt hij zich ertoe de kwestie van de openbaarmaking met het Hof op te lossen, met inachtneming van de bepalingen van artikel 72. Indien de initiator geen Staat die Partij is en weigert de aangezochte staat instemt met openbaarmaking, deelt hij het Hof mee dat hij het document of de informatie niet kan verstrekken vanwege een reeds bestaande geheimhoudingsplicht aan de opsteller.

Artikel 74

Vereisten voor de beslissing

1. Alle rechters van de Kamer van berechting zijn aanwezig in elke fase van het proces en tijdens hun beraadslagingen. Het voorzitterschap kan van geval tot geval, indien beschikbaar, een of meer plaatsvervangende rechters aanwijzen om in elke fase van het proces aanwezig te zijn en een lid van de proceskamer te vervangen als dat lid niet kan blijven deelnemen.

2. De beslissing van de Kamer van berechting is gebaseerd op haar beoordeling van het bewijs en de gehele procedure. De beslissing zal niet hoger zijn dan de feiten en omstandigheden die zijn beschreven in de kosten en eventuele wijzigingen in de kosten. Het Hof kan zijn beslissing uitsluitend baseren op bewijsmateriaal dat hem ter terechtzitting is voorgelegd en besproken.

3. De rechters streven naar eenparigheid van stemmen in hun besluit, bij gebreke waarvan het besluit wordt genomen door een meerderheid van de rechters.

4. De beraadslagingen van de Kamer van berechting blijven geheim.

5. De beslissing is schriftelijk en bevat een volledige en met redenen omklede verklaring van de bevindingen van de proceskamer over het bewijs en de conclusies. De Kamer van berechting neemt één beslissing. Indien er geen unanimiteit is, bevat de beslissing van de Kamer van berechting de mening van de meerderheid en de minderheid. De beslissing of een samenvatting daarvan wordt ter openbare terechtzitting uitgesproken.

Artikel 75

Herstellingen aan slachtoffers

1. Het Hof stelt beginselen vast met betrekking tot herstelbetalingen aan of ten aanzien van slachtoffers, met inbegrip van restitutie, vergoeding en herstel. Op grond hiervan kan het Hof in zijn beslissing, hetzij op verzoek, hetzij ambtshalve in uitzonderlijke omstandigheden, de omvang en omvang van eventuele schade, verlies en letsel aan of met betrekking tot slachtoffers bepalen en de beginselen vaststellen waarop het handelt.

2. Het Hof kan rechtstreeks tegen een veroordeelde een beschikking geven waarbij passende herstelbetalingen aan of ten aanzien van slachtoffers worden gespecificeerd, met inbegrip van restitutie, schadevergoeding en herstel.

In voorkomend geval kan het Hof bevelen dat de toekenning tot vergoeding wordt gedaan via het in artikel 79 bedoelde trustfonds.

3. Alvorens een beschikking krachtens dit artikel te geven, kan het Hof uitnodigingen van of namens de veroordeelde, de slachtoffers, andere belanghebbenden of geïnteresseerde staten uitnodigen en er rekening mee houden.

4. Bij de uitoefening van zijn bevoegdheden uit hoofde van dit artikel kan het Hof, nadat een persoon is veroordeeld voor een misdrijf dat onder de rechtsmacht van het Hof valt, bepalen of, om uitvoering te geven aan een beschikking die het krachtens dit artikel kan geven, het noodzakelijk om maatregelen te zoeken op grond van artikel 93, eerste lid.

5. Een staat die partij is, geeft uitvoering aan een besluit ingevolge dit artikel alsof de bepalingen van artikel 109 op dit artikel van toepassing waren.

6. Niets in dit artikel mag worden geïnterpreteerd als een inbreuk op de rechten van slachtoffers krachtens nationaal of internationaal recht.

Artikel 76
Veroordeling

1. In geval van veroordeling overweegt de Kamer van berechting de op te leggen passende straf en houdt zij rekening met de tijdens de terechtzitting overgelegde bewijzen en opmerkingen die relevant zijn voor de straf.

2. Behalve wanneer artikel 65 van toepassing is en vóór de voltooiing van het proces, kan de Kamer van het Proces ambtshalve en op verzoek van de Aanklager of de beklaagde nog een hoorzitting houden om aanvullend bewijs of opmerkingen te horen die relevant zijn voor de zin, in overeenstemming met het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

3. Waar lid 2 van toepassing is, worden alle verklaringen ingevolge artikel 75 gehoord tijdens de in lid 2 bedoelde verdere hoorzitting en, indien nodig, tijdens een aanvullende hoorzitting.

4. De straf wordt uitgesproken in het openbaar en, waar mogelijk, in aanwezigheid van de verdachte.

Deel 7. Sancties

Artikel 77

Toepasselijke sancties

1. Behoudens artikel 110 kan het Hof een van de volgende straffen opleggen aan een persoon die is veroordeeld voor een in artikel 5 van dit statuut bedoelde misdaad:

(a) gevangenisstraf voor een gespecificeerd aantal jaren, die niet langer mag zijn dan maximaal 30 jaar; of

(b) Een levenslange gevangenisstraf indien gerechtvaardigd door de extreme ernst van de misdaad en de individuele omstandigheden van de veroordeelde persoon.

2. Naast opsluiting kan het Hof bevelen:

a) een boete volgens de criteria van het Reglement voor de proces- en bewijsvoering;

(b) een verbeurdverklaring van opbrengsten, eigendommen en activa die direct of indirect afkomstig zijn van die misdaad, onverminderd de rechten van bonafide derden.

Artikel 78

Bepaling van de zin

1. Bij het bepalen van de straf houdt het Hof overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering rekening met factoren als de ernst van de misdaad en de individuele omstandigheden van de veroordeelde.

2. Bij het opleggen van een gevangenisstraf trekt het Hof de tijd die eventueel reeds in hechtenis is genomen, in opdracht van het Hof in mindering. De rechtbank kan de tijd die anders in bewaring wordt doorgebracht in verband met gedrag dat ten grondslag ligt aan de misdaad aftrekken.

3. Wanneer een persoon voor meer dan één misdrijf is veroordeeld, spreekt het Hof voor elk misdrijf een straf uit en een gezamenlijke straf waarin de totale gevangenisstraf wordt gespecificeerd. Deze periode mag niet korter zijn dan de hoogste individuele straf die is uitgesproken en mag niet meer bedragen dan 30 jaar gevangenisstraf of levenslange gevangenisstraf overeenkomstig artikel 77, lid 1, onder b).

Artikel 79

Trustfonds

1. Bij besluit van de Vergadering van Staten die Partij zijn, wordt een Trustfonds opgericht ten behoeve van de slachtoffers van misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen, en van de families van dergelijke slachtoffers.

2. De Rekenkamer kan bevelen dat geld en andere goederen die via boetes of verbeurd zijn zijn geïnd, in opdracht van de Rekenkamer aan het trustfonds worden overgedragen.

3. Het Trustfonds wordt beheerd volgens door de Vergadering van Staten die Partij zijn te bepalen criteria.

Artikel 80

Onverminderd de nationale toepassing van sancties en nationale wetten

Niets in dit deel doet afbreuk aan de toepassing door staten van in hun nationale recht voorgeschreven sancties, noch aan het recht van staten die niet voorzien in in dit deel voorgeschreven sancties.

Deel 8. Beroep en herziening

Artikel 81

Beroep tegen beslissing van vrijspraak of veroordeling of tegen straf

1. Tegen een beslissing op grond van artikel 74 kan overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering als volgt beroep worden aangetekend:

(a) De Aanklager kan in beroep gaan op een van de volgende gronden:

(i) procedurele fout,

(ii) feitelijke fout, of

(iii) onjuiste rechtsopvatting;

(b) De veroordeelde persoon, of de aanklager namens die persoon, kan in beroep gaan op een van de volgende gronden:

(i) procedurele fout,

(ii) Feitelijk feit,

(iii) fout van de wet, of

(iv) Elke andere grond die de eerlijkheid of betrouwbaarheid van de procedure of beslissing beïnvloedt.

2. (a) Tegen de straf kan overeenkomstig het Reglement van proces- en bewijsvoering door de aanklager of de veroordeelde beroep worden aangetekend op grond van een onevenredigheid tussen de misdaad en de straf;

b) Indien het Hof in hoger beroep van oordeel is dat er redenen zijn om de veroordeling geheel of gedeeltelijk te vernietigen, kan het de Aanklager en de veroordeelde uitnodigen om gronden in te dienen op grond van artikel 81, eerste lid (a)) of (b), en kan een beslissing over veroordeling nemen overeenkomstig artikel 83;

c) Dezelfde procedure is van toepassing wanneer het Hof alleen in hoger beroep tegen een veroordeling van oordeel is dat er redenen zijn om de straf op grond van lid 2, onder a), te verlagen.

3. a) Tenzij de proceskamer anders beslist, blijft een veroordeelde in voorlopige hechtenis in afwachting van een beroep;

(b) Als de gevangenisstraf van een veroordeelde langer is dan de opgelegde gevangenisstraf, wordt die persoon vrijgelaten, behalve als de aanklager ook in beroep gaat, kan de vrijlating worden onderworpen aan de voorwaarden onder subparagraaf c) hieronder;

(c) In geval van vrijspraak wordt de beschuldigde onmiddellijk vrijgelaten, met inachtneming van het volgende:

(i) In uitzonderlijke omstandigheden, en onder meer gelet op het concrete risico van de vlucht, de ernst van het ten laste gelegde feit en de waarschijnlijkheid van slagen in hoger beroep, kan de proceskamer op verzoek van de aanklager de aanhouding handhaven van de persoon in afwachting van beroep;

(ii) Tegen een beslissing van de Kamer van berechting overeenkomstig subparagraaf (c) (i) kan beroep worden aangetekend overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

4. Behoudens het bepaalde in lid 3, onder a) en b), wordt de uitvoering van de beslissing of de straf opgeschort gedurende de periode waarin beroep is ingesteld en voor de duur van de beroepsprocedure.

Artikel 82

Beroep tegen andere beslissingen

1. Elke partij kan overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering in beroep gaan tegen een van de volgende beslissingen:

(a) een beslissing met betrekking tot jurisdictie of ontvankelijkheid;

(b) een beslissing waarbij de persoon die wordt onderzocht of vervolgd, wordt vrijgelaten of geweigerd;

(c) een beslissing van de Kamer van vooronderzoek om op eigen initiatief te handelen overeenkomstig artikel 56, lid 3;

(d) Een beslissing die betrekking heeft op een kwestie die het eerlijke en snelle verloop van de procedure of de uitkomst van het proces aanzienlijk zou beïnvloeden, en waarvoor, naar het oordeel van de Kamer van vooronderzoek of de Rechtbank, een onmiddellijke oplossing door de Beroepsinstanties Kamer kan de procedure wezenlijk bevorderen.

2. Tegen een beslissing van de Kamer van vooronderzoek krachtens artikel 57, lid 3, onder d), kan door de betrokken Staat of de Aanklager beroep worden aangetekend met verlof van de Kamer van vooronderzoek. Het beroep wordt versneld behandeld.

3. Een beroep heeft op zichzelf geen schorsende werking, tenzij de Kamer van beroep op verzoek daartoe opdracht geeft overeenkomstig het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

4. Een wettelijke vertegenwoordiger van de slachtoffers, de veroordeelde of een bonafide eigenaar van goederen die benadeeld zijn door een bevel krachtens artikel 75, kan in beroep gaan tegen het bevel tot herstel, zoals bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

Artikel 83

Procedures in beroep

1. Ten behoeve van de procedure op grond van artikel 81 en dit artikel heeft de Kamer van beroep alle bevoegdheden van de Kamer van berechting.

2. Indien de kamer van beroep vaststelt dat de procedure waartegen beroep is ingesteld oneerlijk was op een manier die de betrouwbaarheid van de beslissing of de straf aantastte, of dat de beslissing of de straf waartegen beroep is aangetekend wezenlijk is aangetast door een feitelijke of juridische fout of een procedurefout, kan zij :

(a) de beslissing of zin terugdraaien of wijzigen; of

(b) een nieuw proces bestellen voor een andere proceskamer.

Voor deze doeleinden kan de Kamer van Beroep een feitelijke kwestie aan de oorspronkelijke Kamer voor heronderzoek voorleggen om de kwestie te bepalen en dienovereenkomstig te rapporteren, of kan zij zelf bewijs opvragen om de kwestie te bepalen. Wanneer tegen de beslissing of straf alleen beroep is aangetekend door de veroordeelde of de aanklager namens die persoon, kan deze niet ten nadele van hem of haar worden gewijzigd.

3. Indien de Kamer van beroep in hoger beroep van oordeel is dat de straf onevenredig is aan de misdaad, kan zij de straf wijzigen overeenkomstig deel 7.

4. De beslissing van de Kamer van beroep wordt genomen bij meerderheid van rechters en wordt ter openbare terechtzitting uitgesproken. De beslissing moet met redenen zijn omkleed. Indien er geen unanimiteit is, bevat het oordeel van de Kamer van beroep de mening van de meerderheid en de minderheid, maar een rechter kan een afzonderlijk of afwijkend advies geven over een rechtsvraag.

5. De Kamer van beroep kan uitspraak doen bij afwezigheid van de vrijgesproken of veroordeelde persoon.

Artikel 84

Herziening van veroordeling of straf

1. De veroordeelde of, na overlijden, echtgenoten, kinderen, ouders of één persoon die in leven was op het moment van het overlijden van de verdachte, aan wie de verdachte uitdrukkelijk schriftelijke instructies heeft gegeven om een dergelijke claim in te dienen, of de aanklager namens de persoon, kan bij de Kamer van beroep een verzoek indienen om de definitieve veroordeling of veroordeling te herzien op grond van het feit dat:

(a) Er is nieuw bewijs ontdekt dat:

(i) op het moment van de proef niet beschikbaar was, en een dergelijke onbeschikbaarheid was niet geheel of gedeeltelijk toe te schrijven aan de partij die de aanvraag deed; en

(ii) voldoende belangrijk is dat als het tijdens het proces was bewezen, het waarschijnlijk tot een ander vonnis zou hebben geleid;

(b) er is onlangs ontdekt dat doorslaggevend bewijs, in aanmerking genomen tijdens het proces en waarvan de veroordeling afhangt, vals, vervalst of vervalst was;

(c) Een of meer van de rechters die hebben deelgenomen aan de veroordeling of bevestiging van de beschuldigingen, hebben in dat geval een daad van ernstig wangedrag of een ernstige plichtsverzuim begaan die voldoende zwaarwichtig is om de verwijdering van die rechter of die rechters uit zijn ambt te rechtvaardigen onder artikel 46.

2. De Kamer van beroep wijst het verzoek af indien het dit ongegrond acht. Indien zij vaststelt dat de aanvraag verdienstelijk is, kan zij, in voorkomend geval:

(a) de oorspronkelijke proceskamer opnieuw bezoeken;

(b) een nieuwe proceskamer vormen; of

(c) de jurisdictie over de zaak behouden,

met het oog op het, na de partijen te hebben gehoord op de in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering uiteengezette wijze, om te beslissen of het vonnis moet worden herzien.

Artikel 85

Schadeloosstelling van een gearresteerde of veroordeelde persoon

1. Een ieder die het slachtoffer is geweest van onwettige arrestatie of detentie, heeft een afdwingbaar recht op schadevergoeding.

2. Wanneer een persoon bij een definitieve beslissing is veroordeeld voor een strafbaar feit en vervolgens zijn of haar veroordeling ongedaan heeft gemaakt omdat een nieuw of nieuw ontdekt feit onomstotelijk aantoont dat er sprake is geweest van een gerechtelijke dwaling, is de persoon die als gevolg van een dergelijke veroordeling is gestraft, wordt wettelijk vergoed, tenzij wordt bewezen dat het niet tijdig bekendmaken van het onbekende feit geheel of gedeeltelijk aan hem of haar is toe te rekenen.

3. Indien het Hof in uitzonderlijke omstandigheden definitieve feiten vaststelt die aantonen dat er sprake is van een ernstige en kennelijke gerechtelijke dwaling, kan het naar eigen goeddunken een vergoeding toekennen volgens de criteria van het Reglement voor de proces- en bewijsvoering aan een persoon die is vrijgelaten na een definitieve beslissing tot vrijspraak of beëindiging van de procedure om die reden.

Deel 9. Internationale samenwerking en justitiële bijstand

Artikel 86

Algemene medewerkingsplicht

De Staten die Partij zijn, werken, overeenkomstig de bepalingen van dit Statuut, volledig samen met het Hof bij zijn onderzoek en vervolging van misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen.

Artikel 87

Verzoeken om samenwerking: algemene bepalingen

1. a) Het Hof heeft de bevoegdheid de Staten die partij zijn om samenwerking te verzoeken. De verzoeken worden verzonden via de diplomatieke weg of via elk ander geschikt kanaal dat door elke Staat die Partij is bij de bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding kan worden aangewezen.

Latere wijzigingen in de aanwijzing worden door elke Staat die Partij is aangebracht in overeenstemming met het Reglement van orde en bewijs.

(b) Indien van toepassing, onverminderd de bepalingen van subparagraaf (a), kunnen verzoeken ook worden ingediend via de Internationale Criminal Police Organization of een passende regionale organisatie.

2. Verzoeken om samenwerking en alle documenten ter staving van het verzoek worden gesteld in of gaan vergezeld van een vertaling in een officiële taal van de aangezochte staat of een van de werktalen van het Hof, naar keuze van die staat bij bekrachtiging , aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

Latere wijzigingen in deze keuze worden gemaakt in overeenstemming met het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

3. De aangezochte staat houdt een verzoek om samenwerking en alle documenten die het verzoek staven vertrouwelijk, behalve voor zover de openbaarmaking noodzakelijk is voor de uitvoering van het verzoek.

4. Met betrekking tot elk verzoek om bijstand dat uit hoofde van dit deel wordt ingediend, kan de Rekenkamer de maatregelen, met inbegrip van maatregelen met betrekking tot de bescherming van informatie, nemen die nodig kunnen zijn om de veiligheid of het fysieke of psychologische welzijn van eventuele slachtoffers te waarborgen, getuigen en hun families. Het Hof kan verzoeken dat alle informatie die krachtens dit deel beschikbaar wordt gesteld, wordt verstrekt en behandeld op een manier die de veiligheid en het fysieke of psychologische welzijn van slachtoffers, potentiële getuigen en hun families beschermt.

5. (a) Het Hof kan elke staat die geen partij is bij dit statuut uitnodigen om krachtens dit deel bijstand te verlenen op basis van een ad-hocregeling, een overeenkomst met die staat of enige andere passende grondslag.

b) Indien een staat die geen partij is bij dit statuut, die een ad-hocregeling of een overeenkomst met het Hof heeft gesloten, niet meewerkt aan verzoeken uit hoofde van een dergelijke regeling of overeenkomst, kan het Hof de Vergadering van de staten die partij zijn daarvan in kennis stellen of, indien de Veiligheidsraad de zaak naar het Hof heeft verwezen, de Veiligheidsraad.

6. Het Hof kan elke intergouvernementele organisatie om informatie of documenten verzoeken. De Rekenkamer kan ook om andere vormen van samenwerking en bijstand vragen die met een dergelijke organisatie kunnen worden overeengekomen en die in overeenstemming zijn met haar bevoegdheid of mandaat.

7. Indien een staat die partij is niet voldoet aan een verzoek om medewerking van het Hof in strijd met de bepalingen van dit statuut, waardoor het Hof zijn taken en bevoegdheden uit hoofde van dit statuut niet kan uitoefenen, kan het Hof daartoe een besluit nemen en verwijzen de kwestie aan de Vergadering van Staten die Partij zijn of, waar de Veiligheidsraad de zaak aan het Hof heeft voorgelegd, aan de Veiligheidsraad.

Artikel 88

Beschikbaarheid van procedures naar nationaal recht

De Staten die Partij zijn, zorgen ervoor dat er in hun nationale recht procedures beschikbaar zijn voor alle vormen van samenwerking die in dit Deel zijn gespecificeerd.

Artikel 89

Overlevering van personen aan het Hof

1. Het Hof kan een verzoek tot aanhouding en overlevering van een persoon, samen met het materiaal ter ondersteuning van het in artikel 91 genoemde verzoek, toezenden aan elke staat op het grondgebied waarvan die persoon kan worden aangetroffen, en om medewerking van die staat verzoeken. bij de arrestatie en overgave van zo iemand. De staten die partij zijn, voldoen overeenkomstig de bepalingen van dit deel en de procedure van hun nationale wetgeving aan verzoeken tot aanhouding en overlevering.

2. Indien de om overlevering verzochte partij voor de nationale rechter op grond van het ne bis in idem-beginsel van artikel 20 bezwaar aantekent, pleegt de aangezochte staat onmiddellijk overleg met het Hof om na te gaan of er een relevante uitspraak is gedaan. over ontvankelijkheid. Indien de zaak ontvankelijk is, gaat de aangezochte staat over tot de uitvoering van het verzoek. Indien een beslissing over de ontvankelijkheid aanhangig is, kan de aangezochte staat de uitvoering van het verzoek om overlevering van de persoon uitstellen totdat het Hof een beslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid.

3. a) Een staat die partij is, staat overeenkomstig zijn nationale procesrecht het vervoer over zijn grondgebied toe van een persoon die door een andere staat aan het Hof is overgeleverd, tenzij doorreis door die staat de overlevering zou belemmeren of vertragen.

b) Een verzoek van het Hof van doorgeleiding wordt ingediend overeenkomstig artikel 87. Het verzoek tot doorvoer bevat:

(i) een beschrijving van de persoon die wordt vervoerd;

(ii) een korte uiteenzetting van de feiten van de zaak en hun juridische karakterisering; en

(iii) het bevel tot aanhouding en overlevering;

c) Een persoon die wordt vervoerd, wordt gedurende de doorreis in hechtenis gehouden.

d) er is geen toestemming vereist als de persoon door de lucht wordt vervoerd en er geen landing op het grondgebied van de staat van doorreis is gepland;

(e) Indien een ongeplande landing plaatsvindt op het grondgebied van de staat van doorvoer, kan die staat een verzoek tot doorgeleiding van het Hof zoals bedoeld in onderdeel b), verlangen. De staat van doortocht houdt de vervoerde persoon in bewaring totdat het verzoek om doorvoer is ontvangen en de doorvoer is voltooid, op voorwaarde dat de aanhouding voor de toepassing van deze alinea niet langer dan 96 uur na de ongeplande landing mag worden verlengd, tenzij het verzoek binnen die tijd is ontvangen.

4. Indien de gezochte persoon in de aangezochte staat wordt vervolgd of een straf uitzit voor een ander misdrijf dan waarvoor om overlevering aan het Hof wordt verzocht, pleegt de aangezochte staat, na te hebben besloten het verzoek in te willigen, overleg met de rechtbank.

Artikel 90

Concurrerende verzoeken

1. Een Staat die Partij is die een verzoek van het Hof ontvangt tot overlevering van een persoon op grond van artikel 89, moet, indien hij ook een verzoek ontvangt van een andere Staat om dezelfde persoon uit te leveren voor hetzelfde gedrag dat de basis vormt van de misdaad waarvoor het Hof de overlevering van de betrokkene wenst, stelt het Hof en de verzoekende staat daarvan in kennis.

2. Indien de verzoekende staat partij is, geeft de aangezochte staat voorrang aan het verzoek van het Hof indien:

a) Het Hof heeft op grond van artikel 18 of 19 vastgesteld dat de zaak waarvoor om overlevering wordt verzocht, ontvankelijk is en bij die vaststelling wordt rekening gehouden met het onderzoek of de vervolging dat de verzoekende staat heeft uitgevoerd naar aanleiding van zijn verzoek om uitlevering; of

(b) Het Hof doet de in subparagraaf a) beschreven vaststelling overeenkomstig de kennisgeving van de aangezochte staat overeenkomstig lid 1.

3. Indien een beslissing op grond van lid 2, onder a), niet is gedaan, kan de aangezochte staat, naar eigen goeddunken, in afwachting van de beslissing van het Hof overeenkomstig lid 2, onder b), het verzoek tot uitlevering van de verzoekende staat behandelen maar zal de persoon niet uitleveren totdat het Hof heeft vastgesteld dat de zaak niet-ontvankelijk is. De beslissing van de Rekenkamer wordt versneld genomen.

4. Indien de verzoekende staat een staat is die geen partij is bij dit statuut, geeft de aangezochte staat, indien hij niet internationaal verplicht is de persoon uit te leveren aan de verzoekende staat, voorrang aan het verzoek tot overlevering van het Hof, indien het Hof heeft vastgesteld dat de zaak ontvankelijk is.

5. Indien een zaak uit hoofde van lid 4 door het Hof niet ontvankelijk is verklaard, kan de aangezochte staat naar eigen goeddunken het verzoek om uitlevering van de verzoekende staat behandelen.

6. In gevallen waarin lid 4 van toepassing is, behalve dat de aangezochte staat een bestaande internationale verplichting heeft om de persoon uit te leveren aan de verzoekende staat die geen partij is bij dit statuut, bepaalt de aangezochte staat of hij de persoon aan het Hof overgeeft of de persoon uitlevert aan de verzoekende staat. Bij het nemen van zijn beslissing houdt de aangezochte staat rekening met alle relevante factoren, inclusief maar niet beperkt tot:

(a) de respectieve data van de verzoeken;

b) de belangen van de verzoekende staat, met inbegrip van, in voorkomend geval, de vraag of de misdaad op zijn grondgebied is gepleegd en de nationaliteit van de slachtoffers en van de gezochte persoon; en

c) de mogelijkheid van latere overlevering tussen het Hof en de verzoekende staat.

7. Wanneer een staat die partij is en die een verzoek van het Hof om overlevering van een persoon ontvangt, ook een verzoek van een staat ontvangt om dezelfde persoon uit te leveren voor ander gedrag dan dat welke het misdrijf vormt waarvoor het Hof de overlevering van de persoon vordert :

a) De aangezochte staat geeft, indien hij niet onder een bestaande internationale verplichting valt om de persoon uit te leveren aan de verzoekende staat, voorrang aan het verzoek van het Hof;

b) De aangezochte staat bepaalt, indien hij een internationale verplichting heeft om de persoon uit te leveren aan de verzoekende staat, of hij de persoon aan het Hof overgeeft of de persoon aan de verzoekende staat uitlevert. Bij het nemen van zijn beslissing houdt de aangezochte staat rekening met alle relevante factoren, met inbegrip van maar niet beperkt tot de in lid 6 genoemde, maar besteedt hij bijzondere aandacht aan de relatieve aard en ernst van de gedraging in kwestie.

8. Indien het Hof op grond van een kennisgeving op grond van dit artikel een zaak niet-ontvankelijk heeft verklaard en vervolgens uitlevering aan de verzoekende staat wordt geweigerd, stelt de aangezochte staat het Hof van deze beslissing in kennis.

Artikel 91

Inhoud van verzoek tot aanhouding en overlevering

1. Een verzoek tot aanhouding en overlevering wordt schriftelijk ingediend. In spoedeisende gevallen kan een verzoek worden gedaan door elk medium dat een schriftelijk document kan afleveren, op voorwaarde dat het verzoek wordt bevestigd via het kanaal bedoeld in artikel 87, lid 1, onder a).

2. In het geval van een verzoek tot aanhouding en overlevering van een persoon voor wie een aanhoudingsbevel is uitgevaardigd door de Kamer van vooronderzoek krachtens artikel 58, bevat of wordt het verzoek ondersteund door:

(a) informatie die de gezochte persoon beschrijft, voldoende om de persoon te identificeren, en informatie over de waarschijnlijke locatie van die persoon;

(b) een kopie van het arrestatiebevel; en

c) de documenten, verklaringen of informatie die nodig kunnen zijn om te voldoen aan de vereisten voor het overleveringsproces in de aangezochte staat, behalve dat die vereisten niet zwaarder mogen zijn dan die welke van toepassing zijn op verzoeken om uitlevering op grond van verdragen of regelingen tussen de gevraagde Staat en andere staten, en moet, indien mogelijk, minder belastend zijn, rekening houdend met het onderscheidende karakter van het Hof.

3. In het geval van een verzoek tot aanhouding en overlevering van een reeds veroordeelde, bevat of wordt het verzoek ondersteund door:

(a) een kopie van elk arrestatiebevel voor die persoon;

(b) Een kopie van het vonnis;

(c) informatie om aan te tonen dat de gezochte persoon degene is waarnaar wordt verwezen in het vonnis; en

d) indien de gezochte persoon is veroordeeld, een afschrift van de opgelegde straf en, in het geval van een gevangenisstraf, een verklaring van een reeds uitgezeten tijd en de nog te zitten tijd.

4. Op verzoek van het Hof raadpleegt een Staat die Partij is, het Hof, hetzij in het algemeen, hetzij met betrekking tot een specifieke aangelegenheid, over eventuele vereisten krachtens zijn nationale recht die van toepassing kunnen zijn op grond van lid 2, onder c). Tijdens het overleg brengt de Staat die Partij is het Hof op de hoogte van de specifieke vereisten van zijn nationale recht.

Artikel 92

Voorlopige arrestatie

1. In spoedeisende gevallen kan het Hof verzoeken om voorlopige aanhouding van de gezochte persoon, in afwachting van de indiening van het verzoek tot overlevering en de documenten ter staving van het verzoek als bedoeld in artikel 91.

2. Het verzoek om voorlopige aanhouding wordt ingediend door elk medium dat een schriftelijk document kan overleggen en bevat:

(a) informatie die de gezochte persoon beschrijft, voldoende om de persoon te identificeren, en informatie over de waarschijnlijke locatie van die persoon;

(b) een beknopte verklaring van de misdaden waarvoor de persoon wordt aangehouden en van de feiten die deze misdaden zouden vormen, met inbegrip van, indien mogelijk, de datum en de plaats van de misdaad;

(c) een verklaring van het bestaan van een arrestatiebevel of een veroordeling tegen de gezochte persoon; en

(d) Een verklaring dat een verzoek tot overlevering van de gezochte persoon zal volgen.

3. Een persoon die voorlopig wordt gearresteerd, kan worden vrijgelaten indien de aangezochte staat het verzoek om overlevering en de documenten ter staving van het verzoek als bedoeld in artikel 91 niet binnen de in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering gestelde termijn heeft ontvangen. De persoon kan echter toestemming geven om zich over te geven vóór het verstrijken van deze periode, indien toegestaan door de wet van de aangezochte staat. In dat geval geeft de aangezochte staat de persoon zo spoedig mogelijk over aan het Hof.

4. Het feit dat de gezochte persoon overeenkomstig lid 3 is vrijgelaten, laat de latere aanhouding en overlevering van die persoon onverlet indien het verzoek tot overlevering en de documenten ter staving van het verzoek op een later tijdstip worden ingediend.

Artikel 93

Andere vormen van samenwerking

1. De staten die partij zijn, voldoen overeenkomstig de bepalingen van dit deel en volgens de procedures van de nationale wetgeving aan verzoeken van het Hof om de volgende bijstand te verlenen met betrekking tot onderzoeken of vervolgingen:

(a) de identificatie en verblijfplaats van personen of de locatie van items;

(b) het verkrijgen van bewijs, inclusief verklaring onder ede, en het overleggen van bewijs, met inbegrip van deskundigenadviezen en noodzakelijke verslagen aan de Rekenkamer;

(c) het verhoren van een persoon die wordt onderzocht of vervolgd;

(d) de betekening van documenten, met inbegrip van gerechtelijke documenten;

e) het vergemakkelijken van de vrijwillige verschijning van personen als getuigen of deskundigen voor het Hof;

(f) de tijdelijke overdracht van personen zoals bepaald in lid 7;

(g) het onderzoeken van plaatsen of terreinen, met inbegrip van het opgraven en onderzoeken van graflocaties;

(h) het uitvoeren van huiszoekingen en inbeslagnemingen;

(i) Het verstrekken van documenten en documenten, inclusief officiële documenten en documenten;

(j) de bescherming van slachtoffers en getuigen en het bewaren van bewijs;

(k) Het identificeren, opsporen en bevriezen of in beslag nemen van opbrengsten, eigendommen en activa en instrumenten van misdrijven met het oog op uiteindelijke verbeurdverklaring, onverminderd de rechten van bonafide derden; en

l) elke andere vorm van bijstand die niet verboden is door de wet van de aangezochte staat, teneinde het onderzoek en de vervolging van misdaden die onder de rechtsmacht van het Hof vallen, te vergemakkelijken.

2. Het Hof heeft de bevoegdheid om een getuige of een deskundige die voor het Hof verschijnt de verzekering te geven dat hij of zij door het Hof niet zal worden vervolgd, vastgehouden of onderworpen aan enige beperking van de persoonlijke vrijheid in verband met handelingen of nalatigheden. dat ging vooraf aan het vertrek van die persoon uit de aangezochte staat.

3. Indien de uitvoering van een bepaalde bijstandsmaatregel die in een overeenkomstig lid 1 uiteengezet verzoek is beschreven, in de aangezochte staat verboden is op grond van een bestaand fundamenteel rechtsbeginsel van algemene strekking, pleegt de aangezochte staat onmiddellijk overleg met het Hof om te proberen los de kwestie op. Bij het overleg dient te worden overwogen of de bijstand op een andere manier of onder voorwaarden kan worden verleend. Indien de zaak na overleg niet kan worden opgelost, wijzigt de Rekenkamer het verzoek zo nodig.

4. Overeenkomstig artikel 72 kan een staat die partij is een verzoek om bijstand geheel of gedeeltelijk alleen weigeren als het verzoek betrekking heeft op de overlegging van documenten of de openbaarmaking van bewijsmateriaal dat verband houdt met zijn nationale veiligheid.

5. Alvorens een verzoek om bijstand uit hoofde van lid 1, onder l), te weigeren, onderzoekt de aangezochte staat of de bijstand onder bepaalde voorwaarden kan worden verleend, dan wel of de bijstand op een later tijdstip of op alternatieve wijze kan worden verleend, mits indien het Hof of de Aanklager de hulp onder voorwaarden aanvaardt, zal het Hof of de Aanklager deze naleven.

6. Indien een verzoek om bijstand wordt afgewezen, stelt de aangezochte Staat die partij is het Hof of de Aanklager onverwijld in kennis van de redenen voor een dergelijke weigering.

7. a) Het Hof kan verzoeken om tijdelijke overbrenging van een gedetineerde ter identificatie, voor het verkrijgen van een getuigenis of voor andere bijstand. De persoon kan worden overgedragen als aan de volgende voorwaarden is voldaan:

(i) De persoon geeft vrijelijk zijn of haar geïnformeerde toestemming voor de overdracht; en

(ii) De aangezochte Staat stemt in met de overdracht onder voorwaarden die die Staat en het Hof kunnen overeenkomen.

(b) De overgeplaatste persoon blijft in hechtenis. Wanneer de doeleinden van de overdracht zijn vervuld, stuurt het Hof de persoon onverwijld terug naar de aangezochte staat.

8. a) De Rekenkamer zorgt voor de vertrouwelijkheid van documenten en informatie, behalve zoals vereist voor het onderzoek en de procedure die in het verzoek worden beschreven.

(b) De aangezochte Staat kan, indien nodig, op vertrouwelijke basis documenten of informatie aan de Aanklager doorgeven. De Aanklager mag ze dan uitsluitend gebruiken voor het genereren van nieuw bewijs.

c) De aangezochte staat kan, ambtshalve of op verzoek van de aanklager, vervolgens instemmen met de openbaarmaking van dergelijke documenten of informatie. Ze kunnen dan worden gebruikt als bewijs overeenkomstig de bepalingen van de delen 5 en 6 en in overeenstemming met het reglement van orde en bewijs.

9. (a)

(i) Indien een Staat die Partij is concurrerende verzoeken ontvangt, behalve voor overlevering of uitlevering, van het Hof en van een andere Staat op grond van een internationale verplichting, tracht de Staat die Partij is in overleg met het Hof en de andere Staat, om aan beide verzoeken te voldoen, zo nodig door het ene of het andere verzoek uit te stellen of voorwaarden te verbinden.

(ii) Indien dit niet het geval is, zullen concurrerende verzoeken worden afgehandeld in overeenstemming met de principes die zijn vastgelegd in artikel 90.

b) Indien het verzoek van het Hof echter betrekking heeft op informatie, eigendommen of personen die krachtens een internationale overeenkomst onder de zeggenschap van een derde staat of een internationale organisatie vallen, stellen de aangezochte staten het Hof en het Hof daarvan in kennis. richt zijn verzoek tot de derde staat of internationale organisatie.

10. a) Het Hof kan, op verzoek, samenwerken met en bijstand verlenen aan een Staat die Partij is die een onderzoek of proces instelt met betrekking tot gedragingen die een misdrijf vormen dat onder de rechtsmacht van het Hof valt of dat een ernstige misdaad is volgens de nationale recht van de verzoekende staat.

(b)

i) De onder a) verstrekte bijstand omvat onder meer:

een. De toezending van verklaringen, documenten of andere soorten bewijs die zijn verkregen in de loop van een door de Rekenkamer uitgevoerd onderzoek of proces; en

b. De ondervraging van een persoon die op bevel van het Hof is aangehouden;

(ii) In het geval van bijstand op grond van subparagraaf (b) (i) a:

een. Indien de documenten of andere soorten bewijs zijn verkregen met de hulp van een staat, is voor die toezending de toestemming van die staat vereist;

b. Indien de verklaringen, documenten of andere soorten bewijs zijn geleverd door een getuige of deskundige, is deze verzending onderworpen aan de bepalingen van artikel 68.

c) Het Hof kan, onder de in dit lid uiteengezette voorwaarden, een verzoek om bijstand op grond van dit lid inwilligen van een staat die geen partij is bij dit statuut.

Artikel 94

Uitstel van uitvoering van een verzoek met betrekking tot lopend onderzoek of vervolging

1. Indien de onmiddellijke uitvoering van een verzoek een lopend onderzoek of vervolging van een andere zaak dan die waarop het verzoek betrekking heeft, zou belemmeren, kan de aangezochte staat de uitvoering van het verzoek voor een met het Hof overeengekomen periode uitstellen. Het uitstel is echter niet langer dan nodig is om het onderzoek of de vervolging in de aangezochte staat te voltooien. Alvorens een besluit tot uitstel te nemen, moet de aangezochte staat nagaan of de bijstand onder bepaalde voorwaarden onmiddellijk kan worden verleend.

2. Indien op grond van lid 1 een besluit tot uitstel wordt genomen, kan de aanklager overeenkomstig artikel 93, lid 1, onder j), echter maatregelen vragen om het bewijs te bewaren.

Artikel 95

Uitstel van uitvoering van een verzoek met betrekking tot een ontvankelijkheidsuitdaging

Indien het Hof een ontvankelijkheidsaanvraag in behandeling heeft overeenkomstig artikel 18 of 19, kan de aangezochte staat de uitvoering van een verzoek uit hoofde van dit deel uitstellen in afwachting van een beslissing van het Hof, tenzij het Hof uitdrukkelijk heeft bepaald dat de Aanklager de vervolging verzameling van dergelijk bewijs overeenkomstig artikel 18 of 19.

Artikel 96

Inhoud van verzoek om andere vormen van bijstand op grond van artikel 93

1. Een verzoek om andere vormen van bijstand als bedoeld in artikel 93 wordt schriftelijk gedaan. In spoedeisende gevallen kan een verzoek worden gedaan door elk medium dat een schriftelijk document kan afleveren, op voorwaarde dat het verzoek wordt bevestigd via het kanaal bedoeld in artikel 87, lid 1, onder a).

2. Het verzoek bevat, voor zover van toepassing, het volgende of wordt ondersteund door:

a) een beknopte verklaring van het doel van het verzoek en de gevraagde bijstand, met inbegrip van de rechtsgrondslag en de gronden van het verzoek;

(b) zoveel mogelijk gedetailleerde informatie over de locatie of identificatie van een persoon of plaats die moet worden gevonden of geïdentificeerd om de gevraagde bijstand te kunnen verlenen;

c) een beknopte verklaring van de essentiële feiten die aan het verzoek ten grondslag liggen;

(d) de redenen voor en details van de te volgen procedure of vereiste;

(e) alle informatie die vereist kan zijn volgens de wet van de aangezochte staat om het verzoek uit te voeren; en

(f) Alle andere informatie die relevant is voor het verlenen van de gevraagde bijstand.

3. Op verzoek van het Hof raadpleegt een Staat die Partij is met het Hof, hetzij in het algemeen, hetzij met betrekking tot een specifieke aangelegenheid, over eventuele vereisten krachtens zijn nationale recht die van toepassing kunnen zijn op grond van lid 2, onder e). Tijdens het overleg brengt de Staat die Partij is het Hof op de hoogte van de specifieke vereisten van zijn nationale recht.

4. De bepalingen van dit artikel zijn, indien van toepassing, ook van toepassing op een verzoek om bijstand dat bij het Hof is ingediend.

Artikel 97

Overleg

Indien een staat die partij is een verzoek uit hoofde van dit deel ontvangt met betrekking tot het identificeren van problemen die de uitvoering van het verzoek kunnen belemmeren of verhinderen, raadpleegt die staat onverwijld het Hof om de kwestie op te lossen. Dergelijke problemen kunnen onder meer zijn:

(a) Onvoldoende informatie om het verzoek uit te voeren;

(b) in het geval van een verzoek tot overlevering, het feit dat de gezochte persoon ondanks alle inspanningen niet kan worden gelokaliseerd of dat het uitgevoerde onderzoek heeft vastgesteld dat de persoon in de aangezochte staat duidelijk niet de in het bevelschrift genoemde persoon is; of

c) het feit dat voor de uitvoering van het verzoek in zijn huidige vorm de aangezochte staat verplicht zou zijn een reeds bestaande verdragsverplichting jegens een andere staat te schenden.

Artikel 98

Samenwerking met betrekking tot opheffing van immuniteit en toestemming tot overlevering

1. Het Hof kan geen verzoek tot overlevering of bijstand inwilligen op grond waarvan de aangezochte staat onverenigbaar moet zijn met zijn verplichtingen krachtens internationaal recht met betrekking tot de staat of de diplomatieke onschendbaarheid van een persoon of eigendom van een derde staat, tenzij het Hof kan voor de opheffing van de immuniteit eerst de medewerking van die derde staat verkrijgen.

2. Het Hof mag geen verzoek tot overlevering doen, op grond waarvan de aangezochte staat onverenigbaar moet zijn met zijn verplichtingen uit hoofde van internationale overeenkomsten op grond waarvan de toestemming van een zendstaat vereist is om een persoon van die staat aan het Hof over te leveren, tenzij het Hof kan eerst de medewerking van de zendstaat verkrijgen voor het geven van toestemming voor de overlevering.

Artikel 99

Behandeling van verzoeken op grond van de artikelen 93 en 96

1. Verzoeken om bijstand worden uitgevoerd volgens de relevante procedure van de wet van de aangezochte staat en, tenzij bij die wet verboden, op de in het verzoek gespecificeerde wijze, met inbegrip van de daarin beschreven procedure of het toestaan van in het verzoek vermelde personen aanwezig zijn bij en assisteren bij het uitvoeringsproces.

2. In geval van een dringend verzoek worden de documenten of het bewijsmateriaal dat daarop is opgesteld, op verzoek van de Rekenkamer met spoed verzonden.

3. De antwoorden van de aangezochte staat worden toegezonden in hun oorspronkelijke taal en vorm.

4. Onverminderd andere artikelen in dit deel, indien dit nodig is voor de succesvolle uitvoering van een verzoek dat kan worden uitgevoerd zonder verplichte maatregelen, met inbegrip van met name het verhoor van of het op vrijwillige basis verkrijgen van een persoon, met inbegrip van het doen daarvan zonder de aanwezigheid van de autoriteiten van de aangezochte Staat die Partij is indien het essentieel is voor de uitvoering van het verzoek, en het onderzoek zonder wijziging van een openbare site of een andere openbare plaats, kan de Aanklager een dergelijk verzoek rechtstreeks op het grondgebied van een Staat uitvoeren als volgt:

(a) Wanneer de aangezochte Staat die Partij is een Staat is op het grondgebied waarvan de misdaad zou zijn begaan, en er een ontvankelijkheidsbepaling is vastgesteld overeenkomstig artikel 18 of 19, kan de Aanklager een dergelijk verzoek direct uitvoeren na alle mogelijke overleg met de aangezochte Staat die Partij is;

(b) In andere gevallen kan de Aanklager een dergelijk verzoek uitvoeren na overleg met de aangezochte Staat die Partij is en onder voorbehoud van redelijke voorwaarden of bezorgdheden die door die Staat die Partij is aan de orde wordt gesteld. Indien de aangezochte Staat die partij is problemen vaststelt bij de uitvoering van een verzoek ingevolge deze alinea, raadpleegt hij onverwijld het Hof om de zaak op te lossen.

5. Bepalingen op grond waarvan een door het Hof verhoorde of onderzochte persoon op grond van artikel 72 beperkingen kan inroepen om openbaarmaking van vertrouwelijke informatie in verband met de nationale veiligheid te voorkomen, zijn ook van toepassing op de uitvoering van verzoeken om bijstand uit hoofde van dit artikel.

Artikel 100

Kosten

1. De gewone kosten voor de uitvoering van verzoeken op het grondgebied van de aangezochte staat komen ten laste van die staat, met uitzondering van de volgende, die door het Hof worden gedragen:

(a) kosten in verband met de reis en beveiliging van getuigen en deskundigen of de overdracht op grond van artikel 93 van personen in hechtenis;

(b) Kosten van vertaling, vertolking en transcriptie;

(c) reis- en verblijfkosten van de rechters, de aanklager, de plaatsvervangende aanklagers, de griffier, de plaatsvervangende griffier en het personeel van elk orgaan van het Hof;

d) kosten van een door de Rekenkamer verzocht advies of verslag van een deskundige;

(e) kosten in verband met het vervoer van een persoon die door een staat van bewaring aan het Hof wordt overgedragen; en

(f) Na overleg alle buitengewone kosten die kunnen voortvloeien uit de uitvoering van een verzoek.

2. De bepalingen van lid 1 zijn, in voorkomend geval, van toepassing op verzoeken van staten die partij zijn bij het Hof. In dat geval draagt het Hof de gewone uitvoeringskosten.

Artikel 101

Regel van specialiteit

1. Een persoon die op grond van dit statuut aan het Hof is overgeleverd, wordt niet vervolgd, gestraft of aangehouden voor gedragingen die voorafgaand aan de overlevering zijn gepleegd, anders dan het gedrag of de gedraging die de basis vormt van de misdaden waarvoor die persoon is overgedragen .

2. Het Hof kan de lidstaat die de persoon aan het Hof heeft uitgeleverd, verzoeken om ontheffing van de vereisten van het eerste lid, en zo nodig verstrekt het Hof overeenkomstig artikel 91 aanvullende informatie. De Staten die Partij zijn, hebben de bevoegdheid een afstand doen van het Hof en ernaar streven dit te doen.

Artikel 102

Gebruik van termen

Voor de toepassing van dit statuut:

a) "overlevering": de overlevering van een persoon door een staat aan het Hof, overeenkomstig dit statuut.

b) "uitlevering": de overlevering van een persoon door een staat aan een andere, zoals bepaald in een verdrag, verdrag of nationale wetgeving.

Deel 10. Handhaving

Artikel 103

Rol van staten bij de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen

1. a) Een gevangenisstraf wordt opgelegd in een door het Hof aangewezen staat uit een lijst van staten die het Hof hebben aangegeven bereid te zijn veroordeelde personen op te nemen.

(b) Op het moment dat hij verklaart bereid te zijn veroordeelde personen te aanvaarden, kan een staat voorwaarden verbinden aan zijn aanvaarding, zoals overeengekomen door het Hof en in overeenstemming met dit deel.

c) Een in een bepaalde zaak aangewezen staat deelt het Hof onverwijld mede of het de aanwijzing van het Hof aanvaardt.

2. a) De staat van tenuitvoerlegging stelt het Hof in kennis van alle omstandigheden, met inbegrip van de uitoefening van de voorwaarden die overeenkomstig lid 1 zijn overeengekomen, die de voorwaarden of de omvang van de gevangenisstraf materieel kunnen beïnvloeden. Het Hof wordt van dergelijke bekende of voorzienbare omstandigheden in kennis gesteld ten minste 45 dagen. Gedurende deze periode onderneemt de staat van tenuitvoerlegging geen actie die zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 110 zou kunnen schaden.

b) Indien het Hof niet kan instemmen met de onder a) bedoelde omstandigheden, stelt het de staat van tenuitvoerlegging daarvan in kennis en handelt het overeenkomstig artikel 104, lid 1.

3. Bij de uitoefening van zijn beoordelingsvrijheid om een aanwijzing op grond van lid 1 te doen, houdt het Hof rekening met het volgende:

(a) het beginsel dat de staten die partij zijn de verantwoordelijkheid moeten delen voor de tenuitvoerlegging van gevangenisstraffen, overeenkomstig de beginselen van billijke verdeling, zoals bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering;

(b) de toepassing van algemeen aanvaarde internationale verdragsnormen voor de behandeling van gevangenen;

(c) de mening van de gevonniste persoon;

d) de nationaliteit van de gevonniste persoon;

(e) andere factoren met betrekking tot de omstandigheden van het misdrijf of de veroordeelde, of de effectieve tenuitvoerlegging van de straf, zoals passend kan zijn bij het aanwijzen van de staat van tenuitvoerlegging.

4. Indien op grond van lid 1 geen staat is aangewezen, wordt de gevangenisstraf opgelegd in een door het gastland ter beschikking gestelde gevangenisvoorziening, overeenkomstig de voorwaarden die zijn vastgesteld in de in artikel 3, lid 2, bedoelde zetelovereenkomst. in een dergelijk geval worden de kosten die voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf door het Hof gedragen.

Artikel 104

Verandering in de aanwijzing van de staat van tenuitvoerlegging

1. Het Hof kan te allen tijde besluiten een gevonniste persoon over te plaatsen naar een gevangenis van een andere staat.

2. Een gevonniste persoon kan te allen tijde om overdracht van de staat van tenuitvoerlegging bij het Hof verzoeken.

Artikel 105

Handhaving van de zin

1. Behoudens voorwaarden die een staat overeenkomstig artikel 103, eerste lid, onderdeel b, heeft gespecificeerd, is de gevangenisstraf bindend voor de staten die partij zijn, die deze in geen geval wijzigen.

2. Alleen het Hof heeft het recht te beslissen over een verzoek om beroep en herziening. De staat van tenuitvoerlegging vormt geen beletsel voor het doen van een dergelijk verzoek door een gevonniste persoon.

Artikel 106

Toezicht op de tenuitvoerlegging van vonnissen en gevangenisstraffen

1. De tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf staat onder toezicht van het Hof en is in overeenstemming met de algemeen aanvaarde internationale verdragsnormen betreffende de behandeling van gevangenen.

2. De voorwaarden voor gevangenschap worden beheerst door het recht van de staat van tenuitvoerlegging en moeten in overeenstemming zijn met algemeen aanvaarde internationale verdragsnormen betreffende de behandeling van gevangenen; in geen geval mogen dergelijke voorwaarden meer of minder gunstig zijn dan die welke gelden voor gevangenen die in de staat van tenuitvoerlegging zijn veroordeeld voor soortgelijke strafbare feiten.

3. De communicatie tussen een gevonniste persoon en het Hof is ongehinderd en vertrouwelijk.

Artikel 107

Overdracht van de persoon na voltooiing van de straf

1. Na voltooiing van de straf kan een persoon die geen onderdaan is van de staat van tenuitvoerlegging, overeenkomstig het recht van de staat van tenuitvoerlegging worden overgebracht naar een staat die verplicht is hem of haar te ontvangen, of naar een andere Staat die ermee instemt hem of haar te ontvangen, rekening houdend met de wensen van de persoon die naar die staat wordt overgebracht, tenzij de staat van tenuitvoerlegging de persoon toestemming geeft op zijn grondgebied te blijven.

2. Indien geen enkele staat de kosten draagt die voortvloeien uit de overplaatsing van de persoon naar een andere staat overeenkomstig lid 1, worden deze kosten door het Hof gedragen.

3. Behoudens de bepalingen van artikel 108 kan de staat van tenuitvoerlegging de persoon overeenkomstig zijn nationale recht ook uitleveren of anderszins uitleveren aan een staat die om uitlevering of overlevering van de persoon heeft verzocht met het oog op berechting of tenuitvoerlegging van een zin.

Artikel 108

Beperking van de vervolging of bestraffing van andere strafbare feiten

1. Een gevonniste persoon die in hechtenis is van de staat van tenuitvoerlegging mag niet worden vervolgd, gestraft of uitgeleverd aan een derde staat voor enig gedrag dat is gepleegd voorafgaand aan de aflevering van die persoon aan de staat van tenuitvoerlegging, tenzij een dergelijke vervolging, straf of uitlevering is door het Hof goedgekeurd op verzoek van de staat van tenuitvoerlegging.

2. Het Hof beslist over de zaak, na gehoord te hebben van de mening van de gevonniste persoon.

3. Lid 1 vervalt indien de gevonniste persoon gedurende meer dan 30 dagen vrijwillig op het grondgebied van de staat van tenuitvoerlegging verblijft na voltooiing van de door het Hof opgelegde volledige straf, of terugkeert naar het grondgebied van die staat nadat hij deze heeft verlaten .

Artikel 109

Handhaving van boetes en vervalmaatregelen

1. De Staten die partij zijn, voeren de boetes of verbeurdverklaringen die het Hof krachtens deel 7 heeft gelast uit, onverminderd de rechten van derden te goeder trouw en volgens de procedure van hun nationale recht.

2. Indien een staat die partij is niet in staat is gevolg te geven aan een verbeurdverklaring, neemt hij maatregelen om de waarde van de door het Hof te verbeuren opbrengsten, goederen of activa terug te vorderen, onverminderd de rechten van bonafide derden .

3. Eigendom of de opbrengst van de verkoop van onroerend goed of, in voorkomend geval, de verkoop van ander onroerend goed dat door een staat die partij is verkregen als gevolg van de tenuitvoerlegging van een arrest van het Hof, wordt overgedragen aan het Hof.

Artikel 110

Heroverweging door de Rekenkamer betreffende strafvermindering

1. De staat van tenuitvoerlegging geeft de persoon niet vrij voor het verstrijken van de door het Hof uitgesproken straf.

2. Het Hof alleen heeft het recht te beslissen over strafvermindering en doet uitspraak na de persoon te hebben gehoord.

3. Wanneer de persoon twee derde van de straf heeft uitgezeten, of 25 jaar in het geval van levenslange gevangenisstraf, herziet het Hof de straf om te bepalen of deze moet worden verlaagd. Een dergelijke evaluatie wordt niet eerder uitgevoerd.

4. Bij zijn toetsing op grond van lid 3 kan het Hof de straf verlagen indien het vaststelt dat een of meer van de volgende factoren aanwezig zijn:

(a) de vroege en voortdurende bereidheid van de persoon om met de Rekenkamer samen te werken bij zijn onderzoeken en vervolgingen;

b) de vrijwillige bijstand van de persoon bij het mogelijk maken van de tenuitvoerlegging van de beslissingen en bevelen van het Hof in andere gevallen, en met name het verlenen van bijstand bij het lokaliseren van activa die onderhevig zijn aan boetes, verbeurdverklaring of herstel die kunnen worden gebruikt ten behoeve van slachtoffers; of

(c) Andere factoren die een duidelijke en significante wijziging van de omstandigheden aantonen die voldoende zijn om de strafvermindering te rechtvaardigen, zoals bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

5. Indien het Hof bij zijn eerste toetsing overeenkomstig lid 3 vaststelt dat het niet passend is de straf te verlagen, herziet het vervolgens de kwestie van strafvermindering met dergelijke tussenpozen en past het de criteria toe die zijn bepaald in het Reglement voor de proces- en bewijsvoering .

Artikel 111

Ontsnappen

Als een veroordeelde uit de hechtenis ontsnapt en de staat van tenuitvoerlegging vlucht, kan die staat, na overleg met het Hof, de overlevering van de persoon verzoeken aan de staat waar de persoon zich bevindt op grond van bestaande bilaterale of multilaterale regelingen, of kan hij verzoeken dat de Het Hof verzoekt de overlevering van de persoon, overeenkomstig deel 9. Het kan bepalen dat de persoon wordt uitgeleverd aan de staat waarin hij de straf heeft uitgezeten, of aan een andere door het Hof aangewezen staat.

Deel 11. Vergadering van staten die partij zijn

Artikel 112

Vergadering van staten die partij zijn

1. Hierbij wordt een Vergadering van Staten die Partij zijn bij dit Statuut opgericht. Elke Staat die Partij is heeft één vertegenwoordiger in de Vergadering, die kan worden vergezeld door plaatsvervangers en adviseurs. Andere staten die dit statuut of de slotakte hebben ondertekend, kunnen waarnemers in de Vergadering zijn.

2. De Vergadering zal:

a) de aanbevelingen van de voorbereidende commissie overwegen en waar nodig goedkeuren;

(b) het voorzitterschap, de aanklager en de griffier toezicht houden op het bestuur van de Rekenkamer;

(c) de verslagen en activiteiten van het bij lid 3 opgerichte Bureau overwegen en dienaangaande passende maatregelen nemen;

(d) de begroting voor de Rekenkamer overwegen en beslissen;

(e) Beslissen of, in overeenstemming met artikel 36, het aantal rechters wordt gewijzigd;

(f) op grond van artikel 87, leden 5 en 7, elke vraag betreffende niet-medewerking in overweging nemen;

(g) Elke andere functie uitvoeren die in overeenstemming is met dit Statuut of het Reglement voor de proces- en bewijsvoering.

3. a) De algemene vergadering heeft een bureau dat bestaat uit een president, twee vice-voorzitters en 18 leden die door de algemene vergadering worden gekozen voor een periode van drie jaar.

b) Het bureau heeft een representatief karakter, met name rekening houdend met een billijke geografische spreiding en de adequate vertegenwoordiging van de belangrijkste rechtsstelsels van de wereld.

c) Het bureau komt zo vaak als nodig bijeen, maar ten minste eenmaal per jaar. Het staat de Vergadering bij bij het vervullen van haar verantwoordelijkheden.

4. De Algemene Vergadering kan de hulporganen oprichten die nodig zijn, met inbegrip van een onafhankelijk toezichtsmechanisme voor inspectie, evaluatie en onderzoek van de Rekenkamer, om haar efficiëntie en zuinigheid te verbeteren.

5. De president van de Rekenkamer, de aanklager en de griffier of hun vertegenwoordigers kunnen, naargelang het geval, deelnemen aan de vergaderingen van de Vergadering en van het Bureau.

6. De Vergadering komt eenmaal per jaar bijeen in de zetel van het Hof of op het hoofdkantoor van de Verenigde Naties en houdt, indien de omstandigheden zulks vereisen, bijzondere zittingen. Tenzij anders bepaald in dit statuut, worden speciale zittingen door het Bureau bijeengeroepen op eigen initiatief of op verzoek van een derde van de staten die partij zijn.

7. Elke Staat die Partij is heeft één stem. Alles wordt in het werk gesteld om besluiten te nemen bij consensus in de Vergadering en in het Bureau. Indien geen consensus kan worden bereikt, tenzij anders bepaald in het statuut:

(a) Besluiten over inhoudelijke aangelegenheden moeten worden goedgekeurd met een tweederde meerderheid van de aanwezigen en die stemmen, op voorwaarde dat een absolute meerderheid van de Staten die Partij zijn het quorum vormt om te stemmen;

(b) Besluiten over procedurele aangelegenheden worden genomen met een gewone meerderheid van de aanwezige en stemmende Staten die Partij zijn.

8. Een Staat die Partij is die een betalingsachterstand heeft in de betaling van zijn financiële bijdragen in de kosten van de Rekenkamer, heeft geen stem in de Vergadering en in het Bureau indien het bedrag van zijn betalingsachterstand gelijk is aan of hoger is dan het bedrag van de verschuldigde bijdragen. voor de voorgaande twee volledige jaren. De Vergadering kan een dergelijke Staat die partij is niettemin toestaan om in de Vergadering en in het Bureau te stemmen, indien zij ervan overtuigd is dat de niet-betaling het gevolg is van omstandigheden waarover de Staat die geen partij is de schuld heeft.

9. De Vergadering stelt haar eigen reglement van orde vast.

10. De officiële en werktalen van de Vergadering zijn die van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Deel 12. Financiering

Artikel 113

Financieel Reglement

Tenzij uitdrukkelijk anders bepaald, vallen alle financiële aangelegenheden met betrekking tot het Hof en de vergaderingen van de Vergadering van Staten die Partij zijn, met inbegrip van haar Bureau en ondergeschikte organen, onder dit Statuut en het Financieel Reglement en de Regels aangenomen door de Vergadering van Staten die Partij zijn.

Artikel 114

Betaling van kosten

De kosten van het Hof en de Vergadering van Staten die Partij zijn, met inbegrip van het Bureau en de hulporganen, worden betaald uit de middelen van het Hof.

Artikel 115

Fondsen van het Hof en van de Vergadering van Staten die Partij zijn

De uitgaven van het Hof en de Vergadering van Staten die Partij zijn, met inbegrip van haar Bureau en ondergeschikte organen, zoals bepaald in de begroting waartoe de Vergadering van Staten die Partij zijn besloten, worden gedekt door de volgende bronnen:

a) beoordeelde bijdragen van staten die partij zijn;

(b) Middelen verstrekt door de Verenigde Naties, onder voorbehoud van goedkeuring door de Algemene Vergadering, met name met betrekking tot de kosten gemaakt als gevolg van verwijzingen door de Veiligheidsraad.

Artikel 116

Vrijwillige bijdragen

Onverminderd artikel 115 kan het Hof, als aanvullende middelen, vrijwillige bijdragen ontvangen en gebruiken van regeringen, internationale organisaties, individuen, bedrijven en andere entiteiten, overeenkomstig de relevante criteria die zijn aangenomen door de Vergadering van Staten die Partij zijn.

Artikel 117

Beoordeling van bijdragen

De bijdragen van de staten die partij zijn, worden beoordeeld volgens een overeengekomen beoordelingsschaal, gebaseerd op de schaal die door de Verenigde Naties is aangenomen voor haar reguliere begroting en wordt aangepast in overeenstemming met de beginselen waarop die schaal is gebaseerd.

Artikel 118

Jaarlijkse audit

De archieven, boeken en rekeningen van de Rekenkamer, met inbegrip van haar jaarrekening, worden jaarlijks gecontroleerd door een onafhankelijke auditor.

Deel 13. Slotbepalingen

Artikel 119

Regeling van geschillen

1. Elk geschil over de rechterlijke taken van het Hof wordt beslecht door de beslissing van het Hof.

2. Elk ander geschil tussen twee of meer staten die partij zijn met betrekking tot de interpretatie of toepassing van dit statuut, dat niet binnen drie maanden na de aanvang ervan door middel van onderhandelingen wordt beslecht, wordt voorgelegd aan de Vergadering van staten die partij zijn. De Vergadering kan zelf trachten het geschil te beslechten of kan aanbevelingen doen over verdere middelen voor de beslechting van het geschil, met inbegrip van verwijzing naar het Internationaal Gerechtshof overeenkomstig het statuut van dat Hof.

Artikel 120

Reserveringen

Bij dit statuut kan geen voorbehoud worden gemaakt.

Artikel 121

Wijzigingen

1. Na het verstrijken van zeven jaar na de inwerkingtreding van dit statuut, kan elke staat die partij is, wijzigingen daarin voorstellen. De tekst van een voorgestelde wijziging wordt voorgelegd aan de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, die deze onverwijld aan alle staten die partij zijn toezendt.

2. Uiterlijk drie maanden na de datum van kennisgeving besluit de Vergadering van Staten die Partij zijn, tijdens haar volgende vergadering met een meerderheid van de aanwezigen en die stemmen, of het voorstel wordt aangenomen. De Vergadering kan het voorstel rechtstreeks behandelen of een toetsingsconferentie bijeenroepen als de kwestie dit rechtvaardigt.

3. Voor de aanneming van een wijziging tijdens een vergadering van de Vergadering van Staten die Partij zijn of tijdens een Herzieningsconferentie waarover geen consensus kan worden bereikt, is een tweederde meerderheid van de Staten die Partij zijn vereist.

4. Behoudens het bepaalde in lid 5, treedt een wijziging in werking voor alle staten die partij zijn één jaar nadat de bekrachtigings- of aanvaardinginstrumenten door de secretaris-generaal van de Verenigde Naties door zevenentachtigsten van hen zijn nedergelegd.

5. Elke wijziging van de artikelen 5, 6, 7 en 8 van dit statuut treedt in werking voor de staten die partij zijn en die de wijziging hebben aanvaard een jaar na de nederlegging van hun akten van bekrachtiging of aanvaarding. Met betrekking tot een staat die partij is en de wijziging niet heeft aanvaard, oefent het Hof zijn rechtsmacht niet uit met betrekking tot een misdaad waarop de wijziging betrekking heeft, indien gepleegd door de onderdanen van die staat die partij is of op zijn grondgebied.

6. Indien een wijziging door zevenentachtigste van de staten die partij zijn heeft aanvaard overeenkomstig het vierde lid, kan elke staat die partij is die de wijziging niet heeft aanvaard, zich met onmiddellijke ingang uit dit statuut terugtrekken, niettegenstaande artikel 127, eerste lid, maar met inachtneming van artikel 127, lid 2, door middel van kennisgeving uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van een dergelijke wijziging.

7. De secretaris-generaal van de Verenigde Naties geeft alle staten die partij zijn alle wijzigingen mede die zijn aangenomen tijdens een vergadering van de Vergadering van staten die partij zijn of tijdens een toetsingsconferentie.

Artikel 122

Wijzigingen van bepalingen van institutionele aard

1. Wijzigingen van bepalingen van dit statuut die uitsluitend van institutionele aard zijn, namelijk artikel 35, artikel 36, leden 8 en 9, artikel 37, artikel 38, artikel 39, leden 1 (eerste twee zinnen), 2 en 4, artikel 42, leden 4 tot en met 9, artikel 43, leden 2 en 3, en artikelen 44, 46, 47 en 49, kunnen op elk moment worden voorgesteld, niettegenstaande artikel 121, lid 1, door elke staat die partij is. De tekst van een voorgestelde wijziging wordt voorgelegd aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties of een andere door de Vergadering van Staten die Partij zijn aangewezen persoon, die deze onverwijld aan alle Staten die Partij zijn en aan anderen die aan de Vergadering deelnemen, toezendt.

2. Wijzigingen op grond van dit artikel waarover geen consensus kan worden bereikt, worden aangenomen door de Vergadering van Staten die Partij zijn of door een Herzieningsconferentie, met een tweederde meerderheid van Staten die Partij zijn. Dergelijke wijzigingen treden in werking voor alle Staten die Partij zijn zes maanden nadat zij door de Vergadering of, in voorkomend geval, door de Conferentie zijn aangenomen.

Artikel 123

Herziening van het statuut

1. Zeven jaar na de inwerkingtreding van dit statuut roept de secretaris-generaal van de Verenigde Naties een herzieningsconferentie bijeen om eventuele wijzigingen in dit statuut te bespreken. Een dergelijke herziening kan omvatten, maar is niet beperkt tot, de lijst van misdaden in artikel 5. De Conferentie staat open voor degenen die deelnemen aan de Vergadering van Staten die Partij zijn en onder dezelfde voorwaarden.

2. Vervolgens roept de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, op verzoek van een staat die partij is en voor de in lid 1 genoemde doeleinden bijeen, na goedkeuring door een meerderheid van de staten die partij zijn een herzieningsconferentie bijeen.

3. De bepalingen van artikel 121, leden 3 tot en met 7, zijn van toepassing op de aanneming en inwerkingtreding van elke wijziging van het statuut die tijdens een toetsingsconferentie wordt besproken.

Artikel 124

Overgangsbepaling

Niettegenstaande artikel 12, leden 1 en 2, kan een staat, die partij is geworden bij dit statuut, verklaren dat hij gedurende een periode van zeven jaar na de inwerkingtreding van dit statuut voor de betrokken staat de bevoegdheid van het Hof met betrekking tot de categorie van misdrijven bedoeld in artikel 8 wanneer een misdrijf zou zijn begaan door zijn onderdanen of op zijn grondgebied. Een verklaring ingevolge dit artikel kan te allen tijde worden ingetrokken. De bepalingen van dit artikel zullen worden herzien tijdens de herzieningsconferentie die wordt bijeengeroepen overeenkomstig artikel 123, lid 1.

Artikel 125

Ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding

1. Dit statuut staat open voor ondertekening door alle staten in Rome, op het hoofdkantoor van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties, op 17 juli 1998. Daarna blijft het openstaan voor ondertekening in Rome bij het ministerie van Buitenlandse Zaken. van Italië tot 17 oktober 1998. Na die datum blijft het statuut tot en met 31 december 2000 in New York, op het hoofdkantoor van de Verenigde Naties, voor ondertekening openstaan.

2. Dit statuut dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd door ondertekenende staten. Akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden nedergelegd bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

3. Dit statuut staat open voor toetreding door alle staten. Toetredingsinstrumenten worden nedergelegd bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 126

Wordt van kracht

1. Dit statuut treedt in werking op de eerste dag van de maand na de 60e dag na de datum van nederlegging van de 60e akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

2. Voor elke staat die dit statuut bekrachtigt, aanvaardt, goedkeurt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de 60e akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, treedt het statuut in werking op de eerste dag van de maand na de 60e dag volgende op de nederlegging door die staat van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

Artikel 127

Intrekking

1. Een staat die partij is, kan zich uit dit statuut terugtrekken door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de secretaris-generaal van de Verenigde Naties. De intrekking wordt van kracht één jaar na de datum van ontvangst van de kennisgeving, tenzij in de kennisgeving een latere datum is vermeld.

2. Een staat wordt door zijn intrekking niet ontheven van de verplichtingen die voortvloeien uit dit statuut terwijl hij partij was bij het statuut, met inbegrip van eventuele financiële verplichtingen die zijn ontstaan. De intrekking ervan heeft geen invloed op de samenwerking met het Hof in verband met strafrechtelijke onderzoeken en procedures met betrekking tot de intrekkingsstaat die verplicht waren samen te werken en die waren aangevangen vóór de datum waarop de intrekking van kracht werd, en doet geen afbreuk aan enige de voortzetting van de behandeling van alle zaken die reeds door de Rekenkamer bestudeerd waren vóór de datum waarop de intrekking van kracht werd.

Artikel 128

Authentieke teksten

Het origineel van dit statuut, waarvan de Arabische, de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, die deze naar alle staten gewaarmerkte afschriften stuurt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd door hun onderscheiden Regeringen, dit Statuut hebben ondertekend.

Gedaan te Rome, 17 juli 1998.